

มาลี

Jamsai
รติกันต์

ทดลองอ่าน

๒๓ ตอกโมลียพยัคฆ์

นิตรณาย

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

"แค่หมั้นเพื่อรักษาเกียรติของไหมเอาไว้งั้น จะได้ไม่มีคนมาฉ้อโกงไหมเสียๆ หายๆ
พี่ไม่อยากทำตัวเป็นผู้ชายไว้ความรับผิดชอบที่จะทนนิ่งเฉยให้ไหมถูกใครต่อใคร
เม้าท์อยู่ทุกวัน"

เหมือนไหมได้ฟังก็เข้าใจว่าปฏิกาณคงอยากหมั้นเพราะไม่อยากให้ใครมองเขา
ไม่ดี

"อีกอย่างไหมรู้ว่าเราไม่ได้รักกันก็แล้ว เวลาต้องถอนหมั้นจะได้ไม่มีปัญหา"

มาส์ตีกานต์ ชุต ดอกไม้ลายพยับคัน

ฉัตรฉาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2370-9

ภาพประกอบ Drozdowski / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พิมพ์บน

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ความรักของห้าเสือแห่งตระกูลจิรภาคินทร์ในชุด 'ดอกไม้ลายพยับคัมภ์' ผ่านไปแล้วถึงสี่เรื่อง คือ

- พันธกานต์บุษบา
- ร้อยเล่ห์มายามาลย์
- เพลงรักรานบุปผา
- บุษบา ณ ราตรี

หลังปล่อยให้บรรดาพี่ชาย 'อวดเมียร' มาหลายปี ในที่สุด 'ฉัตรฉาย' ก็ใจอ่อนยอมให้ 'ปฐวิภาณ' หรือที่สาว ๆ เรียกกันติดปากว่า 'คุณพิค' เสือหนุ่มผู้หวนความโสดเท่าชีวิตได้มีดอกไม้งามเป็นของตัวเอง ซึ่งหญิงสาวที่จะมากำราบเสือคนสุดท้ายก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น 'เหมือนไหม' สาวน้อยผู้วนเวียนอยู่ในชีวิตคุณพิคมาหลายปี จนกระทั่งวันหนึ่ง 'กามเทพ' อุดรทนไม่ไหวกับรักข้างเดียวของเธอ จึงช่วยอุ้มสมจนทั้งคู่ต้องกลายเป็นคู่หมั้นกัน

ทว่าถึงจะหมั้นกันแล้วก็ใช่ว่าหนทางความรักของทั้งคู่จะโรยด้วยกลีบกุหลาบ เมื่อคนหนึ่งขีดเส้นใต้ความสัมพันธ์ไว้แค่ 'พี่น้อง' ส่วนอีกคนก็เฝ้ามองตัวว่าสถานะคู่หมั้นนี้เป็นได้เพราะสถานการณ์บังคับ จนชวนให้ลึ้นว่าจะลงเอยกันได้อย่างไร

สำหรับแฟน ๆ ของห้าเสือ เลิฟแอบกระซิบไว้ตรงนี้เลยว่าถึง 'มาสิริติกานต์' ที่อยู่ในมือทุกคนจะเป็นเรื่องราวของหนุ่มโสดคนสุดท้าย แต่ไม่ใช่เล่มสุดท้ายของ 'ดอกไม้ลายพยับคัมภ์' แน่نون อดใจรอกันอีกนิดนะคะ รับรองว่ามีเซอร์ไพรส์ค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะโอ๊ะ' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

กระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รู้จำมจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มือสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะค่ะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ๊ะโอ๊ะก็อย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะโอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอบคุณทีมงานและแอดมินที่ให้โอกาสดีๆ ขอบคุณคณาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้ค่ะ

สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ตามนี้นะค่ะ

อัปนิยาย : http://my.dek-d.com/hideko_chan/

แฟนเพจ : <http://www.facebook.com/O.A.HidekoSunshine>

หรือ <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai>

ทวิตเตอร์ : http://twitter.com/Hideko_Sunshine

สำนักพิมพ์ฟ้าจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ ห้วงความโสด

เพียงจุมพิตเดียวของเขา
แผดเผาทำลายทุกอย่างในชีวิตเธอ...

ภายในร้านอาหารแห่งหนึ่ง 'ปฏิกาน จิรภาคินทร' ก้าวเข้าไปด้วยความรีบร้อนก่อนจะกวาดสายตามองหาสาวสวยที่นัดเขาเอาไว้อย่าง 'อรรธมา' เพราะเขามาสายไปเกือบครึ่งชั่วโมง แม้ก่อนหน้านี้ชายหนุ่มจะส่งข้อความบอกเธอแล้วว่าจะมาช้า แต่เขาก็ยังไม่วายเป็นห่วงความรู้สึกเธออยู่ดี

เพราะอรรธมา...คือคนรักของเขาเอง

ฟุบ!

เมื่อเห็นเป้าหมายนั่งอยู่บนโซฟาของโต๊ะวีไอพี ปฏิกานก็ก้าวเข้าไปหาก่อนชะลอฝีเท้าลงเพื่อย่องไปทางด้านหลังอย่างเงียบๆ แล้วโน้มตัวไปหอมแก้มเธออย่างที่หญิงสาวไม่ทันตั้งตัว

"เฮ้!"

อรรธมาหวัดสายตาเหี่ยวคมมาจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างไม่

ปรากฏจนถึงได้รู้ว่ามีคนถ่ายรูปออร์รามาตอนที่เธอไปงานเลี้ยงกับบิดา แล้วพบกับไฮโซหนุ่มที่กำลังเนื้อหอมอย่าง 'เนพนันท์' เข้า แล้วนักข่าวก็เขียนแซวว่าท่าทางทั้งคู่ดูสนิทสนมกันเป็นพิเศษ หากเธอไม่ได้บออยู่กับเขาคงเข้าใจผิดว่าทั้งสองคนกำลังศึกษาใจกันเพราะดูเหมาะสมกันมาก

นพพันธ์เป็นหนุ่มหล่อ ดิกรีนักเรียนนอก เพราะไปร่ำเรียนปริญญาโท ถึงประเทศอังกฤษและกลับมาบริหารร้านเครื่องเพชรชื่อดังแทนมารดาได้ สามปีแล้ว นอกจากนี้ยังเพิ่งเลิกกับด็อกเตอร์สาวซึ่งเป็นอาจารย์สอนใน มหาวิทยาลัยมาได้ไม่นาน ใครต่อใครจึงจับตามองเขาเป็นพิเศษ

ปฏิภาณไม่ใช่คนคิดมากโดยเฉพาะกับข้าวซุบซิบ แต่ก่อนหน้านี้ก็มี คนเฝ้าท่าว่าเห็นอรรธมาไปดินเนอร์กับนพพันธ์ พอเห็นข่าวออกงานและ มีภาพร่วมเฟรมกัน เขาจึงอดกระเซ้าเธอเล่นไม่ได้

เขารู้...คนอย่างอรรธมารักศักดิ์ศรีมากพอ เธอไม่มีทางคบซ้อนหรือ

"อย่าบอกนะคะว่าคุณเชื่อข่าวซุบซิบด้วย ไร้สาระจะตาย" หญิงสาว ทำหน้าแข็งแล้วจ้องเขาตาเขม็ง "นักข่าวนี่ก็น่าฟังซะให้ชัด เขียนข่าวแบบนี้ ภาเสียหายนะ ขนาดคุณยังพูดแบบนี้เลย"

"เพราะผมไม่เชื่อใจ ผมถึงไม่เคยถามภา"

ปฏิภาณลုပ်ให้ลคนรักเพื่อให้เธอใจเย็นและหายหงุดหงิดสักที ตั้งแต่ ก้าวเข้ามาในร้าน เขายังไม่เห็นเธอยิ้มเลย ไม่ได้เจอเธอมาตั้งหลายวันเขา ก็อยากมีความสุขกับเธอมากกว่ามานั่งทะเลาะกัน

"แล้วพูดทำไมล่ะคะ หรือว่าตอนนี้ไม่เชื่อใจภาแล้ว"

"เปล่า" ชายหนุ่มยิ้มช้าเพื่อไม่ให้เธอเครียดเกินไป "เมื่อกี้ผมแค่ พูดเล่น อย่าโกรธเลยนะครับ ผมขอโทษจริงๆ ที่มาช้า แต่งานมันยังไม่เสร็จ ผมทิ้งงานออกมาไม่ได้ คุณก็น่าจะรู้นี่ครับ"

ชายหนุ่มอธิบายอย่างใจเย็นเพราะรู้ว่าผิดและเขาไม่ยากมีปัญหากับเธอ

"คุณก็เป็นแบบนี้ทุกที ดีแต่พูดขอโทษแล้วบอกให้ภาเข้าใจ แต่คุณ ก็ไม่เคยคิดจะปรับตัว นี่เราคบกันมาสองปีแล้วนะคะ คุณไม่สนใจภาเลย คุณรักภาจริงๆ หรือเปล่าเนี่ย"

อรรธมาไม่ฟังชายหนุ่มอธิบาย ยังได้ฟังคำแก้ตัว เธอก็ยิ่งหงุดหงิด

ราวกับว่าได้ยินมาจนรำคาญ

"ผมสนใจคุณมากที่สุดแล้วภา...คุณน่าจะรู้จักผมดี"

ปฏิกานบอกอย่างจริงจัง เขาเป็นเจ้าของบริษัทโฆษณาควบตำแหน่งผู้กำกับ เวลาออกกองถ่ายเขาก็ต้องทำงานให้เสร็จสิ้นตามแพลนที่วางเอาไว้ และจนกว่าลูกค้าจะพอใจ เพราะวงการโฆษณามีการลงทุนสูง เม็ดเงินไหลเวียนเป็นหลักสิบล้านแลกกับโฆษณาที่มีความยาวเพียงครึ่งนาทีกี่มี

ทุกอย่างมันถูกเซตไว้อย่างเข้มงวด ค่าเช่าสตูดิโอแต่ละวันไม่ใช่ถูกๆ ไหนจะคิวดาราที่มีให้อย่างจำกัด นี่ยังไม่รวมปากท้องของทีมงานฝ่ายต่างๆ อีกไม่ต่ำกว่ายี่สิบชีวิตอีกต่างหาก

ฉะนั้น...เขาไม่สามารถทิ้งงานมาหาเธอได้อยู่แล้ว

ที่ผ่านมাপฏิกานคบกับผู้หญิงคนไหนก็ไม่เคยให้เวลาพวกเธอมาเบียดเบียนงาน เขาไม่เคยอ่อนข้อให้ใครขนาดนี้ด้วย แต่อรรัมภาเป็นคนที่เขาคิดจะจริงจังด้วยมากที่สุด หลายครั้งเขาก็ยอมซิกแซ็กเวลางานมาหาเธอ เพราะตอนนี้เขาก็อายุใกล้จะสามสิบปีแล้ว อีกทั้งพี่ชายทั้งสองคนก็แต่งงานแต่งการกันไปหมด ทั้งพ่อ แม่ และคุณย่าจึงหันมากดดันเขาบ้างว่าเมื่อไหร่จะเป็นฝั่งเป็นฝาเหมือนพี่ชายสักที

อรรัมภาเพียบพร้อมทั้งฐานะ การศึกษา รูปร่างหน้าตา และฐานะทางสังคม...เธอมาจากตระกูลผู้ดีเก่าที่ร่ำรวย เป็นเจ้าของที่ดินในย่านธุรกิจจนไม่ต้องทำงานทำการก็สามารถเก็บค่าเช่าที่ดินได้แบบสบายๆ

ถึงกระนั้นเธอก็ยังรับงานเป็นที่ปรึกษาให้กับห้องเสื้อและนิตยสารชื่อดังหัวหนึ่งเพื่อไม่ให้คนนอกมองว่าเธอว่างงาน แต่...ในความเป็นจริงนั้นเธอก็ไม่ได้ทำงานเป็นชิ้นเป็นอันสักเท่าไรหรอก

ใครต่อใครต่างพูดว่าทั้งคู่เหมาะสมกันราวกับ 'กิ้งทองใบหยก' และผู้ใหญ่ของปฏิกานก็เห็นดีเห็นงามด้วย เพราะพวกพ่่านถือคติว่าลูกหลานรักใคร พวกพ่่านก็จะรักด้วย

แต่ลึกๆ ลงไปในใจ...ปฏิกิริยาความรู้สึกว่าเขายังไม่มีความปรารถนาต่อ
อรรัมภาอย่างลึกซึ้งจนถึงขั้นอยากแต่งงานหรือชีวิตนี้ขาดเธอไม่ได้ มัน
เหมือนกับว่าเขารักเธอเพราะความเหมาะสมเท่านั้น

"เพราะภาารู้จักคุณดีนะสิคะ ภาถึงได้โกรธ"

หญิงสาวจ้องเขาอย่างจริงจังและไม่มีแววล้อเล่นแม้แต่น้อย

"นี่เราคบกันมาสองปีแล้วนะคะพี่คะ แต่คุณก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงอะไร"
เธอย้ำจุดบกพร่องของเขาอีกรอบ "คุณทำงานเหมือนเดิม สำหรับคุณ...
ครอบครัวและงานยังมาก่อนภาเสมอ"

"แต่วันนี้ผมก็รับนัดภาทั้งๆ ที่มันเป็นวันครอบครัวของผมนะ"

ชายหนุ่มแย้งเสียงแข็ง... 'วันครอบครัว' ที่ปฏิกิริยาพูดถึงคือวันศุกร์
ของทุกสัปดาห์ที่สมาชิกในครอบครัวเขาจะมาทานอาหารเย็นร่วมกันอย่าง
พร้อมหน้าพร้อมตา

ทว่า...วันนี้อรรัมภาโทรนัดเขาออกมาเจอกัน ชายหนุ่มเห็นว่าไม่ได้
เจอเธอมาเกือบสองสัปดาห์แล้ว อีกทั้งยังเคยปฏิเสธนัดเธอไปครั้งหนึ่งแล้ว
ด้วย เขาจึงรีบนัดเธอในวันนี้ แต่ตั้งใจว่าจะรีบกลับไปให้ถึงคฤหาสน์จิราภินทร
ไม่เกินสามทุ่มครึ่ง...อย่างน้อยๆ กลับไปทันตอนที่ทุกคนคุยกันหลังอาหาร
ก็ยิ่งดี เพราะปกติในวันครอบครัว...พี่ชายเขาแต่ละคนจะคุยกันเพลินแทบ
ลืมเวลาอยู่แล้ว

"แต่คุณก็จะรีบกลับไปอยู่กับครอบครัวของคุณอยู่แล้ว" อรรัมภาพูด
อย่างรู้ทัน

"ผมก็เคยชวนภาไปทานข้าวกับครอบครัวผมแล้วนี่นา"

"ถ้านานๆ ไปทีก็คงได้อยู่หรอกค่ะ แต่ถ้าไปทุกอาทิตย์ภาคงไม่ไหว
ครอบครัวคุณเป็นครอบครัวใหญ่ คนเยอะแยะเต็มไปหมด ภาเป็นลูกคนเดียว
เวลาเจอคนเยอะๆ แล้วภาอึดอัด"

ชายหนุ่มได้ฟังแล้วรู้สึกไม่พอใจอยู่ลึกๆ ที่อรรัมภาพูดเหมือนไม่ชอบ

ครอบครัวเขาและไม่คิดจะปรับตัวเข้าหา แต่ปฏิกิริยาที่พยายามทำความเข้าใจว่าครอบครัวเธออยู่กับมาแบบครอบครัวเดียว เธอเป็นลูกสาวคนเดียว และเธอยังปรับตัวไม่ได้จริงๆ

"แล้วการที่ผมให้เวลากับครอบครัวมันไม่ดีตรงไหนล่ะภา"

ปฏิกิริยาพูดกลั้วหัวเราะ แต่เขายังจะเริ่มไม่เข้าใจอะไรแล้ว

"คุณอยากให้ผมทั้งครอบครัวมาอยู่แต่กับคุณ คุณอยากให้ผมทำงานและทำตัวเป็นคนไร้ความรับผิดชอบแล้วเอาแต่อยู่กับแฟนเธอ คุณชอบผู้ชายอย่างนั้นหรือไง!"

ปฏิกิริยาคิดว่าความรักแบบ 'โลกนี้มีเพียงสองเรา' ไม่สนใจทำงานและไม่ต้องแยแสครอบครัวมันเป็นความรักแบบ 'เด็กน้อย' เกินไป ความจริงแล้วทั้งสองควรจะปรับตัวเข้าหากันเพราะมันไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยให้เวลาเธอเลย และเขาคิดว่าทั้งความรัก ครอบครัว และงานมันสามารถเดินไปพร้อมๆ กัน มันไม่ใช่ว่าเขาต้องทิ้งอย่างใดอย่างหนึ่งเสียหน่อย!

ปฏิกิริยาอยากให้อรรถมาเข้าใจเขา รับฟังเขา สนับสนุนเขา และให้กำลังใจเขาในการทำงานบ้าง... ไม่ใช่พอเขาพูดเรื่องงานหรือบอกว่าติดงานที่ไรก็เอาแต่ทำหน้าแข็งใส่

"ภาก็ไม่ได้ออกให้คุณทำงานหรือทั้งครอบครัวมาอยู่กับภา แต่คุณไม่ต้องไปคุมงานทุกวันหรือไปดูแลตลอดเวลาก็ได้นี่คะ คุณเป็นเจ้าของบริษัท คุณจ้างคนมาทำแทนก็ได้"

"เราเคยพูดเรื่องนี้กันแล้วนะ"

ปฏิกิริยาบอกด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ สีหน้าดูจริงจังราวกับจะบอกว่าอย่าก้าวถอยเรื่องงานของเขาจนเกินไป... บริษัทของเขามีชื่อเสียง มีงานไม่ขาดและทำรายได้ให้อย่างน่าพอใจก็จริง แต่ตอนนี้ก็ยังเป็นเพียงบริษัทขนาดกลางๆ ที่อยู่กับแบบครอบครัว ไม่ใช่บริษัทใหญ่อะไร และเขาสั่งมันมาด้วยตัวเอง

แรกเริ่มมันเป็นเพียงบริษัทเล็กๆ ด้วยซ้ำ เขามีพนักงานเพียงไม่กี่คน ตัวเขาเองก็ทำหลายหน้าที่ และหน้าที่สำคัญคือผู้กำกับซึ่งเป็นงานที่เขารัก และสร้างชื่อเสียงให้กับเขาจนบริษัทขยายมาเรื่อยๆ

จริงอยู่ว่าครอบครัวจิราภคินทร์ร่ำรวยจนปฏิภาณไม่ต้องทำงานก็อยู่อย่างสุขสบาย แต่เขายังอยากทำงานเพราะงานทำให้เขารู้จักคุณค่าของชีวิต พ่อกับแม่และคุณย่าของเขาก็กินเห็นดีเห็นงามที่เขาพยายามสร้างบริษัทด้วยตนเองโดยเริ่มจากการนับหนึ่งแล้วค่อยๆ เติบโตอย่างมั่นคง

ปฏิภาณอาจมี 'ชื่อเสียง' เรื่องผู้หญิง การเรียนที่อาจไม่ดีเท่าพี่ชาย แต่เรื่องงานเป็นเรื่องที่ใครก็ตามไม่ได้จนทุกคนในครอบครัวเขาภาคภูมิใจ พ่อกับแม่และคุณย่าที่รักยังไม่เคยห้ามไม่ให้เขาทำงาน ตัวเขาเองก็ไม่เคยห้าม หากอรรัมภาจะทำงาน ฉะนั้นเขาคิดว่าเธอไม่ควรก้าวก่ายเขาในเรื่องนี้

อันที่จริงอรรัมภาก็ควรจะภูมิใจในตัวเขาด้วยซ้ำ

แต่...เธอกลับบอกให้เขาเลิกทำอย่างนั้นหรือ

"ภาแค่อยากให้คุณใส่ใจภาและคิดถึงเรื่องอนาคตของเรานั่น"

อรรัมภามีน้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทีของชายหนุ่ม เขาจึงยกแก้วน้ำเปล่าที่พนักงานเพิ่งนำมาเสิร์ฟขึ้นดื่มเหมือนยังไม่อยากคุยกับเธอ...หญิงสาวถอนหายใจ แต่เธอยังไม่หยุดพูด

"คุณพ่อถามภาหลายครั้งแล้วนะคะว่าเมื่อไหร่คุณจะไปคุยเรื่องแต่งงาน"

"ภาล้อเล่นอีกแล้วหรอ"

ปฏิภาณแกลังถามที่เล่นที่จริงเหมือนอารมณ์ดีเพราะเขาไม่อยากจะทะเลาะกับคนรัก แม้จะจำได้ว่าเธอเคยพูดเรื่องนี้หลายครั้งและเขารู้ว่าเธอจริงจัง

"อาทิตย์หน้าผมก็จะอายุสามสิบเองนะ ภาเองก็เพิ่งจะยี่สิบแปดเท่านั้นเอง ผมว่าเราไม่เห็นต้องรีบแต่งงานเลย คบกันอย่างนี้ไปก่อนก็ได้อยู่แล้ว"

"ไว้ให้พร้อมค่อยแต่งงานกัน"

"ผู้หญิงอายุยี่สิบแปดก็ไม่น้อยแล้วนะคะ เพื่อนในกลุ่มมาก็แต่งงานกันไปทุกคนแล้ว แถมพวกนั้นเอาแต่ถามว่าเมื่อไหร่จะแต่งงานกับคุณสักที ขนาดยายทั้งที่มีแฟนที่หลังภากียังแต่งงานไปแล้วเลย"

อรรัมภาอธิบายเหตุผลและยกตัวอย่างเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มมาพูดให้เขาฟัง หญิงสาวอยากแต่งงานและมีครอบครัวเพราะเบื่อที่เพื่อนในกลุ่มเอาแต่ทับบมเธอ แถมยังคุยโอ้อวดว่าสามีเอาอกเอาใจอย่างดีแค่ไหน บางคนยังพูดด้วยว่าภักภักอาจไม่ได้คบเธอจริงจังเพราะเขาเคยเจ้าชู้มาก่อน

ฉะนั้น...หากเธอได้แต่งงานกับเขาก็จะเป็นการตบหน้าพวกนั้นอย่างเจ็บแสบที่สุด

ที่สำคัญคืออรรัมภาไม่อยากแต่งงานตอนแก่ ภักภักกับเธอมีพร้อมทุกอย่าง เงินทองก็เหลือกินเหลือใช้ และผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายต่างก็เห็นดีเห็นงามด้วย...เขายังจะต้องรออะไรอีก

"ช่างเขาสี เราแต่งงานที่เราพร้อมแล้วไม่ดีกว่าเธอ"

"ภาพร้อมนานแล้วคะ คุณนั่นแหละ...เมื่อไหร่จะพร้อม"

อรรัมภายាយอย่างยิ่งที่จะไม่ถอนหายใจอย่างเบื่อบ่าย

"พี่คะ เรามีทุกอย่างแล้วนะ งานคุณก็ประสบความสำเร็จ เงินทองก็มากมายเหลือเฟือ แล้วเราก็คบกันมาสองปีแล้ว คุณยังจะรออะไร หรือว่าคุณไม่รักภา"

"มันไม่ใช่แบบนั้นนะภา"

"แล้วมันแบบไหนล่ะ ภาเบื่อที่จะรอคุณเต็มทนแล้วนะ!"

อรรัมภาจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาราวกับจะยื่นคำขาดว่าหากภักภักยังไม่คิดเรื่องแต่งงานอย่างจริงจัง เธอก็จะไม่คุยกับเขามาก่อนแล้ว ชายหนุ่มถึงกับงุนงงว่าวันนี้พายุเข้าหรืออย่างไร ทำไมอรรัมภาถึงพูดถึงเรื่องเข้าตราบ่าจนคนที่เพิ่งเคยเจอเรื่องงานมาอย่างเขาต้องเคยคิดจัดเป็นสองเท่า

"คุยกันดีๆ ก็ได้ ภาใจเย็นๆ ก่อนได้มัย"

"ภาพุดจริงๆ นะคะ พึดเก็บเรื่องแต่งงานไปคิดได้แล้ว อย่ามัวแต่ทำเป็นล้อเล่นอย่างนี้"

หญิงสาวลุกขึ้นก่อนจะคว้ากระเป๋าแบรนด์เนมราคาแพงขึ้นมาเหมือนจะกลับแล้ว ปฏิภาณถึงกับขมวดคิ้วด้วยความงุนงง แต่เธอก็ไม่เปลี่ยนใจ ซ้ำยังจ้องหน้าเขาอย่างจริงจังเพื่อย้ำคำพูด

"แล้วคุณก็ไม่ต้องตามมาจ้อภาณะคะ คุณพร้อมจะคุยเรื่องแต่งงานเมื่อไหร่ค่อยมาคุยกัน"

"ภา!"

ปฏิภาณพยายามจัดเรียงคนรักเอาไว้ แต่เธอกลับสลัดมือเขาทิ้งแล้วเดินออกไป ชายหนุ่มสบถอย่างห้วนเสียงอยู่เพียงลำพังก่อนจะถอนหายใจ เขารู้สึกว่ายิ่งคบกันนานเท่าไร เขากับคนรักก็ยิ่งมีแต่ทะเลาะกัน แล้วแบบนี้เขาจะมั่นใจได้ยังไงว่าหากแต่งงานกันไปแล้วชีวิตคู่จะราบรื่น

บ้าเอ๊ย...พูดเรื่องแต่งงานที่ไรทะเลาะกันทุกที!

บทที่ 1 บ้านจิรภาคินทร์

บ้านนี้สุขุมหัวนิทาเราแล้วแน่ๆ

ปฏิภาณเลี้ยวรถเข้าสู่อาณาจักรของคฤหาสน์จิรภาคินทร์ซึ่งเป็นบ้านของเขานั่นเอง เพราะหลังจากทะเลาะกับบอรัมภา เขาก็ไม่มีอารมณ์จะไปปาร์ตี้ที่ไหนจึงตัดสินใจกลับบ้านแทบจะทันที

วันนี้...เป็นวันที่สมาชิกในครอบครัวเขาจะมารวมตัวกันที่นี่

ทายาททั้งห้าของตระกูลจิรภาคินทร์นั้นได้รับการขนานนามว่าเป็น 'เสือ' ในธุรกิจห้าสาขา นอกจากนี้พวกเขายังได้ขึ้นชื่อว่าเป็นนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่น่าจับตามองที่สุดด้วย

ที่น่าสนใจว่านั่นคือพวกเขาห้าคนยังเป็นพี่น้องกันอีกต่างหาก!

ปัจจุบันปฏิภาณเป็นเจ้าของบริษัทโฆษณาและคู่กำกับโฆษณาที่มี 'ชื่อเสียง' ในด้านการทำงานไม่แพ้ 'ชื่อเสียง' ในเรื่องความเจ้าชู้และเพลย์บอยใครๆ ก็รู้กันว่าเขาเปลี่ยนนางแบบคงเสมอ แต่มันยังมีพรตดีหรือนางแบบโนเนมที่ผ่านเข้ามาไม่ขาด แต่มันก็ช่วยไม่ได้...ในเมื่อเขามีพร้อมทั้งความสามารถ รูปร่าง และหน้าตาหล่อเหลาไม่แพ้ใคร มีหน้าซ้ำเขายังมีพื้นฐานครอบครัวดีมาก

เป็นธรรมดาที่จะมีผู้หญิงเข้าหาไม่เว้นแต่ละวันจนทำให้เขาได้รับฉายา 'คาสโนว่า' แต่ระยะหลังๆ เขาก็ 'ลต ละ เลิก' เรื่องความเจ้าชู้ลงมามากแล้ว เพราะคบกับบอรรัมภาอย่างจริงจัง

นอกจากปฏิภาณแล้วเสียคนอื่น ๆ ก็ได้แก่...

'เพลิงพล*' หรือ 'เพลิง' อายุสามสิบสี่ปี เขาบริหารธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดของครอบครัวจิราภาคินทร์ นั่นคือโรงแรมและอสังหาริมทรัพย์ทั้งหมดที่มีสาขากระจายอยู่ทั่วประเทศและมีศูนย์กลางบริหารอยู่ที่กรุงเทพฯ ซึ่งจัดว่าเป็นงานหนักมาก แต่ชายหนุ่มได้รับการเทรนนิงจากผู้เป็นบิดามาตั้งแต่วัยเริ่มเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว เพลิงพลจึงสามารถขึ้นแทนผู้บริหารได้ดีจนใครๆ ต่างออกปากชื่นชม

แน่นอนว่าด้วยทั้งความสามารถ รูปร่าง และหน้าตาจึงทำให้ชายหนุ่มเป็นอีกหนึ่งคนทีใครๆ ก็ให้ความสนใจ ไม่เพียงเท่านั้น...ใครคร่าอ่อนๆ บนใบหน้าหล่อเหลา บวกกับมาดนักธุรกิจหนุ่มหล่อที่ติดจะนิ่งและเหี้ยมโหด จนเหมือนพวกมาเฟียยิ่งทำให้เขาดูมีเสน่ห์มากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

ใครต่อใครจึงให้นายา 'มาเฟียทางธุรกิจ' แก่เขา

เพลิงพลได้แต่งงานกับ 'การะบุหนิง' หญิงสาวที่เคยมีอดีตร่วมกันเมื่อหลายปีก่อนและมีทายาทตัวน้อยวัยสามขวบอย่าง 'ดาหลัน' จนเรียกได้ว่าเป็นการดับฝันของผู้หญิงหลายคน

'ปฏริฐู**' หรือ 'พริ้ม' อายุสามสิบสามปี เป็นเจ้าของบริษัทรับออกแบบและตกแต่งภายในที่กำลังมีชื่อเสียงเป็นอย่างมาก...เขาเป็นคนที่มีรูปร่างสมบุรณ์แบบราวกับรูปปั้นกรีก และด้วยความที่เป็นคนสุภาพ พุดน้อย และดูสุซุขหนุ่มเล็ก ชายหนุ่มจึงเป็นเหมือน 'คุณชาย' ในฝันของผู้หญิงกว่าได้

ทว่าปฏริฐูเองก็แต่งงานกับ 'คณานางค์' จนไม่ต่างอะไรกับการดับฝัน

* ติดตามเรื่องราวความรักของ 'เพลิงพล จิราภาคินทร์' ได้ในเรื่อง 'เพลิงรักรณบุผา'

** ติดตามเรื่องราวความรักของ 'ปฏริฐู จิราภาคินทร์' ได้ในเรื่อง 'พันธกานต์บุษบา'

ของสาว ๆ เช่นกัน

'ปฏิพรธณ'* หรือ 'พธธณ' คนรักของอดีตดาราสาวชื่อดังอย่าง 'ขวัญชีวา' เป็นหนุ่มหล่ออายุสามสิบสองปีที่มีภาพลักษณ์ดีกว่าใคร เขาดูเอาใจใส่คนรอบข้าง ถนอมน้ำใจผู้อื่น อาจพูดน้อยจนดูเข้าถึงยาก แต่ความจริงแล้วเขาเพียงแต่มีโลกส่วนตัวสูง ซ่อนความร้ายกาจไว้แนบเนียน ชอบคิดและชอบทำมากกว่าพูดเท่านั้นเอง ด้วยความเพียบพร้อมเช่นนี้เขาจึงเป็นเสมือน 'เทพบุตร' ของสาว ๆ เลยก็น่าได้

ส่วนใหญ่ปฏิพรธณจะอยู่ใน 'ไร่ระเปียงรัก' ณ จังหวัดนครราชสีมา และกลับมาค้างที่บ้านในกรุงเทพฯ แค่วันเสาร์ก็วันอาทิตย์...ปัจจุบันไร่ระเปียงรักมีพื้นที่มากกว่าพันไร่ ถูกปรับให้เป็นทั้งสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัด เป็นรีสอร์ต และยังเป็นผู้ส่งออกผลผลิตรายใหญ่แห่งหนึ่ง

แน่นอนว่าผู้บริหารก็คือปฏิพรธณนั่นเอง

ส่วน 'พิชญะ**' หรือ 'พิชญ์' หนุ่มเชอร์นิตๆ โหดหน่อยๆ เป็นน้องชายคนรองสุดท้าย อายุสามสิบเอ็ดปี...เจ้าของบริษัทเครื่องดื่มที่กำลังมีชื่อเสียงและกินพื้นที่ส่วนแบ่งการตลาดไปเกินครึ่ง โดยเฉพาะเครื่องดื่มประเภทไวน์ที่ผลิตในประเทศไทย รวมทั้งเครื่องดื่มจากองุ่น ตอนนี้อยู่ไม่มีบริษัทใดมีชื่อเสียงเทียบเท่ากับบริษัทเขาได้ นอกจากนี้เขายังไม่เคยปรานีกับคนที่ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์หรืออยู่ฝ่ายตรงข้ามเขา

จนหลายคนคิดว่าเขานั่นเป็นเหมือน 'ซาตาน' ไม่มีผิด

นอกจากน้องนุซึ่งถูกส่งเข้าโรงบ่มไวน์ของพิชญ์ก็ยังเป็นผลผลิตจากไร่ระเปียงรักด้วย เขากับปฏิพรธณจึงสนิทสนมและต้องทำธุรกิจใกล้ชิดกันมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ

อย่างไรก็ตามไวน์เมกเกอร์หนุ่มในดวงใจของสาว ๆ คนนี้ก็ได้อัดฟัน

* ติดตามเรื่องราวความรักของ 'ปฏิพรธณ จิรภาคินทร์' ได้ในเรื่อง 'ร้อยเล่ห์มายามาลัย'

** ติดตามเรื่องราวความรักของ 'พิชญะ จิรภาคินทร์' ได้ในเรื่อง 'บุหงา ณ ราตรี'

ของสาว ๆ ตามพี่ชายทั้งหลายไปติด ๆ เพราะเมื่อไม่นานมานี้เขาเพิ่งตัดสินใจ
สละโสดแล้วปักหลักอยู่ที่ไร่ระเปียงรัก เนื่องจากถูกนักวาดรูปสาวสุดเปรี้ยว
อย่าง 'ปลายเทียน' ปล้นหัวใจไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เพราะได้สติอีกทีก็หลงรัก
เธออย่างหัวปักหัวปำเสียแล้ว

และตอนนี้บรรดาพี่น้องคนอื่นๆ ก็กำลังออกอาการ 'เหม็นความรัก'
อย่างที่สุดด้วย แน่ละ! ในเมื่อพิษฉุนะขยั้น 'อวดเมีย' กับพี่ๆ น้องๆ ทุกครั้ง
ที่มีโอกาสเลย

พวกเขาทั้งห้าคนไม่เคยมีปัญหาในเรื่องการแบ่งผลประโยชน์ใดๆ
แต่ละคนต่างไว้น้ำใจเชื่อใจเพราะถูก 'ประวันวิทย์' ผู้เป็นบิดา 'พัชรินทร์'
ผู้เป็นมารดา รวมทั้ง 'กัลยา' ผู้เป็นย่า...อบรมสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กว่าให้รัก
และสามัคคีกัน พวกเขาภูมิใจในครอบครัวเป็นอย่างมาก และใครต่อใคร
ต่างพูดกันว่าพวกเขามีกำแพงความรักอันแน่นหนาจน 'ศัตรูทางธุรกิจ'
ไม่อาจรุกเข้ามาระรานหรือต่อกรได้เลย

ที่สำคัญพวกเขายังมีธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อกระชับความสัมพันธ์ใน
ครอบครัว นั่นคือสมาชิกในบ้านจิปาถะกันจะต้องมาทานอาหารร่วมกัน
อย่างพร้อมหน้าพร้อมตาในทุกเย็นวันศุกร์ด้วย

แม้ว่าลูกชายทั้งห้าคนของบ้านนี้จะทำงานกันตัวเป็นเกลียวและหา
เวลาวางตรงกันแทบไม่ได้ แต่ในทุกวันศุกร์จะถือเป็นวันแห่ง 'ครอบครัว'
ดังนั้น...ไม่ว่ายังไงพวกเขาก็ต้องมา

ไม่อย่างนั้นคนที่ขาดหายไปคงถูกพี่น้องคนอื่นๆ ร่วมใจกัน 'เผา' บน
โต๊ะอาหารให้ผู้เป็นบิดา มารดา และคุณย่าอันเป็นที่รักฟังจนถึงขั้นจาม
ไม่หยุดเป็นแน่ และอีกอย่างพวกเขาก็ไม่อยากให้พวกท่านทั้งสามคน
รู้สึกว่าการหลอกลวง หลานๆ ไม่ให้ความสนใจหรือให้ความสำคัญกับงานจนลืมน
ครอบครัว

สายตาคนภายนอกจะมองตระกูลซึ่งยึดพื้นที่ส่วนแบ่งการตลาดใน

ธุรกิจต่างๆ อย่างตระกูลจิราภคินหรืออย่างไรนั้นพวกเขาไม่สนใจ พวกเขาสนใจแค่ว่าครอบครัวของพวกเขาเป็นครอบครัวที่อบอุ่นเสมอ

ทั้งประวันวิทย์ พัทธินทร์ และกัลยาเองต่างก็ภาคภูมิใจในตัวพวกเขามาก แม้ว่าบางคนอาจจะเกรง เพลย์บอย หรือมีข้อเสียไปบ้าง แต่พวกเขาก็รักครอบครัวและตั้งใจทำงานจนกิจการโรงแรมที่ท่านสร้างมากับมือยังคงยืนหยัดได้อย่างมั่นคง แถมยังนำเงินจากธุรกิจหลักของครอบครัวไปดำเนินกิจการในธุรกิจด้านอื่นๆ จนประสบความสำเร็จได้อย่างงดงามอีกด้วย

วันครอบครัวทั้งทีก็ขอใช้สิทธิ์น้องเล็กอแงกับพี่ชายหน่อยเถอะ

ปฏิภาณคิดว่าบางทีการได้กลับบ้านมาเจอพี่ๆ อาจทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นบ้างก็ได้

"นั่นไง! ไอ้ตัวดีมันเดินหน้าออกมาโน่นแล้ว"

เพลงพลทักเมื่อหันมาเจอปฏิภาณกำลังเดินเข้ามาในห้องอาหาร ประโยคนั้นทำให้ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียวและต่างแปลกใจที่เห็นใบหน้าหล่อเหลาขึงตึง ชายหนุ่มจึงเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่แล้วถอนหายใจเอือกใหญ่ เวลาอยู่กับครอบครัวเขาจะทำตัวเป็นเด็กงอแงอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์

ถึงพี่ชายปากหมาทั้งหลายจะกัดเจ็บไปบ้าง แต่ก็ยังให้เขาได้ใช้สิทธิ์ความเป็นน้องเล็กเสมอ

"ไปมีเรื่องอะไรกับใครมาหรือเปล่า ทำไมหน้าองขนาดนี้ ฮี?" กัลยาถามหลานชายคนเล็กด้วยความรักและเอ็นดูก่อนจะพยักหน้าบอกให้แม่บ้านตักข้าวให้ปฏิภาณไปด้วย "ตอนแรกย่านึกว่าเราจะกลับมาไม่ทันทานข้าวด้วยกันแล้วนะ พี่ๆ เขาเริ่มตั้งวงนินทาเราแล้ว"

"ว่าและ! ผมจามตั้งแต่ขับรถกลับมา ใครเริ่มก่อน พุด!"

ชายหนุ่มหันไปจ้องหน้าพี่ชายทีละคน พอหนุ่มๆ เริ่มเลิกล้อหนีความผิด ทุกคนบนโต๊ะอาหารก็หัวเราะครื้นเครง ไม่เว้นแม้แต่ลูกสะใภ้ทั้งสี่และหลานตัวน้อยอย่าง 'ดาหลัน' กับ 'คณานัน' ที่มองเขาตาใสแป๋ว

แม้คนน่าจะเป็นลูกติดของคนนางค์ แต่สมาชิกทุกคนในบ้าน
จิรภาคินทร์

ก็รักและเอ็นดูเด็กชายไม่ต่างจากหลานแท้ๆ เลยแม้แต่น้อย

"จะใครล่ะ ถ้าไม่ใช่พี่ชายใหญ่สุดที่รักของแก" พิษณุเบ่ความผิดไปให้
เพลิงพลทันที่

"ไม่ต้องเลยๆ แกนั่นแหละชวนแม่ที่ก่อนใคร" เพลิงพลจ้องหน้าน้องชาย
คนรองสุดท้อง

"หยุดเถียงกันเป็นเด็กๆ เลยนะ ไม่อายหลานบ้างหรือไง ฮี?"

พัชรินทร์ปรัมลูกชายทั้งห้าคนที่กำลังตั้งวงกั๊กกันราวกับเด็กประถม
ต่อให้อายุจะขึ้นเลขสามกันทุกคนแล้ว ทว่าใบหน้าท่านกลับเปื้อนรอยยิ้ม
เพราะรู้ว่าถึงจะกั๊กกันแต่ลูกๆ ก็รักกันดี

"แล้วสรุปว่าจะบอกพวกเราได้หรือยังว่าผิดไปมีเรื่องกับใครมาถึงได้
เดินหน้าบูดอย่างนี้" ท่านพูดต่อ

"ถ้าให้ผมเดา...ผมว่าทะเลาะกับแฟนมาแน่ๆ" ปฏิรัฐวิเคราะห์อย่าง
มีเหตุผล น้ำเสียงนุ่มหู และสีหน้าจริงจังเล็กน้อยทำให้เจ้าของเรื่องไม่กล้าตำ
เมื่อเขาเดาถูกต้อง

"เห็นด้วย" ปฏิพรรณเห็นสีหน้าของปฎิภาณก็รีบออกความเห็น
ราวกับจะไล่ต้อนให้น้องชายจนมุมแล้วรีบเล่าเรื่องให้ทุกคนฟัง "เงียบแบบนี้
แสดงว่าซัวร์เลย"

"ทำไมช่วงหลังๆ ถึงได้ทะเลาะกันบ่อยนักล่ะตาพิด"

ประวันวิทย์ถามอย่างเป็นห่วง ท่านรู้ว่าเมื่อก่อนปฎิภาณเปลี่ยนคู่ควง
บ่อยๆ แต่กับบอรรณมานั้นแตกต่างออกไป เพราะลูกชายท่านคิดจะจริงจัง
และลงหลักปักฐานด้วย

"หรือว่าจะเป็นเพราะชาวซุบซิบเกี่ยวกับหนูกาและไฮโซคนนั้น"

"นี่พ่อเห็นข่าวด้วยหรือครับ"

"พ่อเรานะหุไวตาไวอย่างกับอะไร อย่าลืมนะพ่อเราเป็นนักธุรกิจมือทองมาก่อนจะไม่เช็กข่าวได้ยังไง" กัลยาว่า "ทะเลาะกันเรื่องข่าวจริงหรือ ตาพิคก็คลุกคลีกับพวกดารามาเยอะ น่าจะรู้นะว่าบางทีนักข่าวก็เขียนข่าวใส่สี่ตีไข่ไปอย่างนั้นเอง คนอย่างหนูภาไม่น่าจะทำตัวแบบนั้นหรอก"

"ไม่ใช่เรื่องข่าวหรอกครับคุณย่า แต่ข่าวซุบซิบผมไม่คิดอะไรอยู่แล้ว"

"แล้วมันเรื่องอะไรล่ะ ที่แรกก็คบกันดีๆ อยู่ไม่ใช่เหรอ"

"ช่วงแรกมันก็ดีหมดแหละครับคุณย่า" พอนั่งฟังอยู่นานพิชญะก็แสดงความคิดเห็นอย่างรู้นิสัยน้องชายตัวดี "แต่ช่วงหลังๆ สงสัยมันออกลายเจ้าชู้อีก ภาเขาก็เลยโกรธเอา"

"ผมไม่ใช่พี่นะ จะได้เจ้าชู้ไม่เลิก!" ปฏิภาณตอกหน้าพี่ชายกลับไปบ้าง

"ฉันไม่เจ้าชู้แล้วโว้ย" พิชญะรีบออกตัวก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้กับภรรยาที่นั่งอยู่ข้างๆ อย่างประจบเอาใจ "ฉันรักเมียคนเดียว อย่ามาทำให้ครอบครัวเราแตกแยกนะไอ้พี่ค"

"แล้วสรุปมันเรื่องอะไรล่ะ" ประวันวิทย์วกเข้าเรื่อง

"เรื่องเดิมๆ แหละครับ ภางอแงว่าผมไม่มีเวลาให้ แล้วก็พูดถึงเรื่องแต่งงาน"

ปฏิภาณยอมเล่าความจริงให้ทุกคนฟังอย่างปรีक्षाเพราะรู้ว่าไม่มีใครเอาเรื่องไปนินทาให้คนนอกบ้านฟังแน่นอน ที่สำคัญถึงแม้บรรดาพี่ๆ จะพูดจาจิกกัดเขา แต่ก็ห่วงใยเขาเช่นกัน

"แต่งงาน!" ทุกคนพูดขึ้นพร้อมกันด้วยความแปลกใจ

"ครับ ภาอยากให้ผมเข้าไปคุยเรื่องแต่งงานกับคุณพ่อเธอ แต่ผมยังไม่พร้อม" ปฏิภาณเล่าต่อ "ผมรู้สึกว่ามันเร็วเกินไป อาทิตย์หน้าผมก็เพิ่งจะอายุสามสิบ จะให้รีบแต่งงานไปไหน"

"แต่จริงๆ พี่คเริ่มคิดเรื่องแต่งงานก็ดีนะลูก พี่ๆ เราเขาก็แต่งงานกันหมดแล้ว"

กัลยาอยากให้เป็นฝั่งเป็นฝายอยู่แล้วก็เริ่มเห็นดีเห็นงามกับอรรัมภา
ที่จริงฝ่ายหญิงออกปากอยากแต่งงานก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดี เวลาไปเจรจาสู่ขอ
ก็จะเจรจาได้ง่ายขึ้น

"อีกไม่กี่วันเราก็จะอายุสามสิบปีแล้วนะ" ท่านพูดต่อ

"โห! ก็แค่สามสิบปีเองครับคุณย่า" ชายหนุ่มโอดครวญเมื่อคุณย่า
ไม่เข้าข้าง "เดี๋ยวนี้ผู้ชายแต่งงานตอนอายุสี่สิบยังได้เลย ดูแลตัวเองดีๆ หน่อย
ก็ยังหล่อเฟี้ยวอยู่นะครับ"

"แล้วผู้หญิงที่ไหนเขาจะรอนาย" ปฏิพัทธนัยย้อนถามแทนทุกคน

"เออ! แต่งเหอะ แล้วจะรู้ว่าชีวิตหลังแต่งงานมันวิเศษขนาดไหน"

เพ็ญพลไม่ยากกว่านายกับเรื่องส่วนตัวของน้องชาย แต่ก็ไม่อยากเห็น
อีกฝ่ายเอ้อระเหยลอยชาย อรรัมภาเป็นผู้หญิงที่คู่ควรกัน คบหากันมาประมาณ
สองปีแล้ว หากลงเอยกันได้ก็คงจะดี

"ค่ะ!"

ปฏิภาณรับคำอย่างประซดประชันเมื่อแอบเห็นพี่ชายส่งสายตาให้ภรรยา
อย่างรักใคร่ยำประโยชน์ว่า 'ชีวิตหลังแต่งงานมันวิเศษขนาดไหน' เพ็ญพล
ไม่เหลือภาพลักษณ์มาเฟียเลยเมื่ออยู่กับเมีย

"ไอ้พี่เพ็ญพูดก็ถูกนะ เมื่อก่อนฉันก็เป็นเหมือนแกที่ไม่อยากแต่งงาน
แต่ตอนนี้แต่งแล้วก็รู้ว่าชีวิตหลังแต่งงานนี้มันเกินบรรยายจริงๆ...ชีวิตดีๆ
ที่ลงตัว" พิษณุว่า

"ชีวิตดีๆ ที่เมียปล่อยให้พี่อารมณ์ค้างในคืนเข้าหอทั้งคืนอ่านะ" ปฏิภาณ
แซวอย่างอดปากไม่ไหว เพราะทุกคนในครอบครัวรับรู้เรื่องนี้จนเอามากัด
พิษณุได้อย่างเจ็บแสบที่สุด

ปลายเทียนเห็นใบหน้าสามีแดงก่ำด้วยความโกรธก็หัวเราะคิกคักอย่าง
ถูกใจ

"ไอ้พี่ค! นั่นมันเพราะไอ้พี่เพ็ญมันเลว มันวางแผนแกล้งฉันไว้อย"

พิชญะชี้หน้าเพลิงพลและพยายามอธิบายว่าเสียผู้หญิงอย่างเขาไม่ได้
ถูกกรรยาอุบคมเลยสักนิด ทั้งๆ ที่ก็เห็นกันอยู่ว่าหลังแต่งงานเขาได้แปลงร่าง
จากเสียกลายเป็นแมวเชื่องๆ ของเธอแล้ว

"แต่คุณเทียนก็เห็นดีเห็นงามด้วย เพราะต้องการสั่งสอนคนเจ้าชู้อย่างแก
"ไม่ใช่เหรอ" เพลิงพลพยักหน้ากับปลายเทียนอย่างมีพรรคพวก เรื่องนี้จะโทษเขา
คนเดียวไม่ได้จริงๆ

"ไม่ต้องไปโทษเมียผมเลยนะ เมียผมเป็นคนดี สวย น่ารัก และ..."

"พอเลย! เลิกอวดเมียเตี้ยนี่!"

พี่น้องทั้งสี่คนพูดพร้อมกันเมื่อพิชญะอวดเมียอาการหนักขึ้นทุกวัน
นี่ขนาดอยู่ต่อหน้าทุกคนบนโต๊ะอาหารก็ยังไม่เว้นเลยสักนิด มันน่าหมั่นไส้
เสียจริงๆ พวกคนเห่อเมีย

"นายพีคคงกลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วจะไปเจ้าชู้ที่ไหนไม่ได้อีก" ปฏิสฐ
วุกเข้าประเด็นสำคัญหลังจากที่พวกเขาถกกันจนเหนื่อยแล้ว "นี่นายยัง
ไม่เบื่ออีกเหรอ"

"มันก็ไม่ใช่แบบนั้นหรอก ที่จริงตั้งแต่คบกับภา ผมก็ไม่ได้เจ้าชู้แล้วนะ"

น้ำเสียงของปฏิกานจริงจังขึ้น เขาพยายามทบทวนความรู้สึกที่มีต่อ
อรรัมภา แต่ก็ยังไม่รู้สึกว่ายากจะแต่งงานกับเธอ ยิ่งพอถูกเธอกดดันและ
ครอบครองทั้งสองฝ่ายวาดหวังว่าเขาจะลงเอยกับเธอในเร็ววันนี้... ลึกๆ ในใจ
เขายิ่งต่อต้านจนเขาเองก็รู้สึกผิดกับเธอและไม่ชอบที่ตนเองรู้สึกเช่นนี้

ทว่า... เขาปฏิเสธความจริงนี้ไม่ได้เลย

"แล้วทำไมถึงยังไม่อยากแต่งงาน พีคก็คบกับภามาเกือบสองปีแล้ว
ไม่ใช่เหรอ" กลยาถามอย่างจริงจัง ไม่ใช่ว่ายากกดดันหลาน แต่ท่านอยากรู้
เหตุผลที่แท้จริง

"ผมรู้จะครับว่าตอนนี้ผมมีพร้อมทุกอย่างแล้ว แต่... ใจผมมันยังไม่อยาก
แต่งงาน"

คราวนี้ทุกคนบนโต๊ะอาหารมองหน้ากันและนึกเป็นห่วงคนที่ไม่อยากแต่งงานจนบอกไม่ถูก เพราะรับรู้มาว่าในอดีตปฏิภานเคยผิดหวังเรื่องความรักจนอาจทำให้เขาไม่เชื่อในความรักสักเท่าไร

หรือไม่...ก็อาจเป็นเพราะเขาไม่ได้รักอรรณมาากจนถึงขั้นอยากใช้ชีวิตร่วมกัน

บริษัท 'Talent Film' ภายใต้การบริหารของปฏิภานเป็นบริษัทโฆษณาขนาดกลาง แต่มีชื่อเสียงและมีผลงานออกมาสู่สายตาประชาชนไม่เคยขาด โดยเฉพาะโฆษณาเกี่ยวกับความงามของผู้หญิงถือเป็นผลงานสร้างชื่อเลยทีเดียว ที่นี้อ่านจุดขายและสื่อสารออกมาได้กินขาดจนทำให้ประเทศใกล้เคียงอย่างมาเลเซีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ หรือแม้กระทั่งเกาหลีใต้ยังเคยว่าจ้างให้บริษัทนี้ผลิตโฆษณาให้

บริษัท Talent Film ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษ แต่ตัวบริษัทกลับเป็นบ้านเรือนไทยหลังใหญ่สองชั้นและขนบข้างด้วยหลังเล็กอีกหนึ่งหลังซึ่งเรือนเล็กนี้เป็นเรือนไม้ชั้นเดียว ไม่มีใต้ถุน

ขณะที่เรือนหลังใหญ่นั้นชั้นบนถูกใช้ทำเป็นห้องตัดต่อ ห้องประชุมต่างๆ ห้องทำงานของแต่ละฝ่าย ส่วนด้านล่างที่เคยเป็นใต้ถุนโล่งมีการตกแต่งบางส่วนเป็นห้องรับแขก ห้องครัว และห้องของฝ่ายแคสตั้ได้อย่างลงตัว บริเวณโดยรอบตกแต่งด้วยไม้ดอก ไม้ประดับ และต้นไม้หน่อใหญ่อย่างสวยงามร่มรื่น

ที่นี่ให้ความรู้สึกอบอุ่นและน่าอยู่เหมือน 'บ้าน' ที่ทำงานกันแบบคนในครอบครัว ทั้งๆ ที่งานในบริษัทโฆษณาและธุรกิจด้านนี้มีการแข่งขันสูงจนอาจต้องทำงานอย่างเคร่งเครียด

ด้วยความที่บริษัท Talent Film ไม่ได้อยู่ในใจกลางเมือง จึงมีพื้นที่กว้างขวางพอสมควร ภายนอกเป็นหมู่เรือนไทย แต่ภายในมีการตกแต่งแบบ

ผสมผสานให้เข้ากับยุคสมัย และยังมีเครื่องอำนวยความสะดวกสำหรับสายงานอย่างครบครันทำให้ที่นี้มีความเป็นไทยและน่าสมัยในเวลาเดียวกัน

แม้บริษัทของปฏิภาณจะไม่ใช่อำนาจใหญ่ แต่ก็มีเป้าหมายคือมุ่งเน้นการทำงานที่เปี่ยมคุณภาพ พนักงานทำงานกันแบบครอบครัว และมีการพูดคุยกันในภาพรวมก่อนที่จะให้แต่ละฝ่ายรับผิดชอบหรือดำเนินการตามหน้าที่ของตนโดยมีเขาเป็นศูนย์กลางทั้งหมดอีกที

เย็นวันนี้เพิ่งปิดกล้องโฆษณาตัวล่าสุดซึ่งเป็นครีมบำรุงผิวแบรนด์ระดับโลกที่จะใช้ออนแอร์ในประเทศสิงคโปร์ 'รุ่งรัตน์' เลขาฯ ของปฏิภาณเห็นว่าพรุ่งนี้จะเป็นวันคล้ายวันครบรอบวันเกิดของชายหนุ่มจึงเสนอกับเขาว่าให้ฉลองปิดกล้องงานใหญ่รวบกับวันคล้ายวันเกิดควบคู่กันไปเลย เจ้าของวันเกิดเห็นว่าพนักงานไม่ได้ปาร์ตี้ร่วมกันนานแล้ว และเขาอยากให้ทุกคนได้ผ่อนคลายจึงตอบตกลงตามนั้น

พนักงานทุกคนมารวมตัวกันที่บริษัท คืนนี้อากาศดีมาก อีกทั้งยังมีลมพัดผ่านสบายๆ ยิ่งในบริเวณรอบๆ บริษัท Talent Film ปลุกต้นไม้อย่างร่มรื่น ยิ่งทำให้ลมเย็นๆ นั้นไม่มีไอร้อนปะปนมาเลย ปฏิภาณจึงชวนพนักงานออกมาปาร์ตี้กันตรงชานบ้านเรือนไทยเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

"สาวเสิร์ฟน่ารักจังเลยครับ"

'กนกพล' ครีเอทีฟวัยยี่สิบเจ็ดปีส่งเสียงแซว 'เหมือนใหม่' รุ่นน้องขวัญใจหนุ่มๆ ในบริษัทอย่างปากกล้าเมื่อเหล้าได้เข้าปาก แต่คนถูกแซวไม่ได้ตอบอะไรนอกจากยิ้มให้เพราะรู้ว่าเขาแค่แซวสนุกๆ ไม่ได้คิดจิกเธอจริงจัง และทั้งสองคนเคยร่วมงานกันมาตั้งแต่เธอฝึกงานที่นี่แล้ว

หญิงสาวทำงานเป็นเออี* ที่นี้มาประมาณสามปีหลังจากเรียนจบ เธอเป็นรุ่นน้องในคณะของปฏิภาณ แถมยังเป็นสายรหัสเดียวกันอีกต่างหาก

* A.E. (Account Executive) คือ ผู้ติดต่อประสานงานระหว่างลูกค้าและฝ่ายผลิตของบริษัทที่ตนสังกัดให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ที่สำคัญกว่านั้นคือเธอเป็นเด็กดีมาก นิสัยน่ารัก เข้ากับคนอื่นได้ง่าย ชื่นชม
 ปฏิภาณราวกับเขาเป็นฮีโร่ และรักบริษัท Talent Film มากจนเป็นที่รักกัน
 เหมือนใหม่จัดได้ว่าเป็นสาวที่มีเสน่ห์น่ามองคนหนึ่ง แถมยังมีทักษะ
 ในการทำงานอยู่ในเกณฑ์ดีมากทีเดียว แม้ช่วงแรกเป็นมือใหม่ทำให้ทำงาน
 ติดขัดไปบ้าง แต่ถ้ายึดพัฒนาการในด้านการทำงานกับชั่วโมงบินแล้วถือว่า
 เธอพัฒนาได้เร็วมากจนใช้เวลาไม่นานก็สามารถทำงานได้โดยไม่มีพี่เลี้ยง
 ยิ่งเจอหน้าใสๆ ดวงตากกลมโตคู่สวย และรอยยิ้มหวานๆ ของสาวน้อย
 คนนี้แล้วยิ่งไม่มีลูกค้านไหนใจแข็งกับเธอได้นานราวกับว่าเธอมีสาลิลิ้นทอง
 ไม่ว่าจะเป็นลูกค้าผู้หญิงหรือผู้ชาย ทุกคนรู้ดีว่ามีปัญหาเมื่อไหร่ให้ส่งเหมือนใหม่
 ไปเคลียร์แล้วทุกอย่างจะราบรื่น!

"แชนวใครให้มันรู้บ้าง ไม่เห็นเธอคุณพี่นั่งตาเขียวอยู่โน่น"

'แต้ว' สาวปากร้ายซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเหมือนใหม่ปรามหนุ่มๆ ไม่ให้ลามปาม
 จนเกินไป เธอเป็นหัวหน้าฝ่ายแคสตั้ง แม้จะมีผู้ช่วยอยู่หนึ่งคน แต่บางครั้ง
 งานก็หนักจนเกินรับมือเพราะเป็นฝ่ายที่ต้องจัดหานักแสดงทั้งในวงการ จาก
 โมเดลลิ่ง หรือคนนอกวงการมาให้ลูกค้ากับฝ่ายผู้กำกับเลือก เวลาออกกองถ่าย
 ก็ต้องคอยดูแลนักแสดงทุกคนทำให้หลายครั้งเหมือนใหม่ต้องไปช่วยงานเธอ
 นานวันเข้าทั้งสองคนก็สนิทสนมกันไปโดยปริยาย...

"โห! ผมก็แค่แชนวบ้าง เองเจ้า"

กนกพลโอดครวญเมื่อหันไปอีกฟากหนึ่งแล้วเห็นว่าปฏิภาณกำลังมองเขา
 ตาเขียวอยู่จริง ๆ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าถ้าเขายังใจกล้าแชนวน้องในสายรหัสของ
 ปฏิภาณอีกประโยคเดียว เขาจะต้องถูกด่าอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะใครๆ ก็
 รู้กันทั้งบริษัทว่าปฏิภาณ 'ห่วย' เหมือนใหม่มากแค่ไหน ใครมีทิ่ทำว่าจะจีบเธอ
 แชนวเธอ หรือทำหมาหยอกไต่กับเธอล่ะก็...เป็นจะต้องถูกเตือนหรือไม่ก็ถูกด่า
 เสียทุกรายไป

ตอนนี้แทบไม่มีหนุ่มๆ ในบริษัทกล้าจีบเหมือนใหม่ บางคนถึงกับแชนวว่า

หากเหมือนใหม่จะมีแฟนคงต้องเป็นคนที่ปฎิภาณไม่รู้จัก "ไม่อย่างนั้นเขาคง 'สแกนละเอียด' จนคนที่มาจับต้องเฟ่นหนี"

"ถ้าไม่อยากโดนคุณพิศด่าก็เปลี่ยนจากแชนน้องใหม่มาแชนเจ้ตัวแทนสิ" 'สายสุดา' ผู้ช่วยของแตัวออกปาก "แต่แชนเจ้ตัวอาจไม่ถูกคุณพิศด่า แต่จะถูกเจ้ตัวด่าแทน"

ทุกคนต่างหัวเราะเมื่อเห็นนกพลงหน้าเจี้ยน...เหมือนใหม่ทำทางไม่มีพิษมีภัยและน่ารักน่ารังเกียจจริง แต่ไม่มีใครกล้าแตะเธอเพราะองค์กรกลัวแล้วแต่น่ากลัวและเบอร์ใหญ่ทั้งสิ้น

แค่ปฎิภาณก็ว่าหนักแล้วยังมีสาวผีปากกล้าอย่างแตัวอีกคน!

บทที่ 2 ของขวัญวันเกิด

"คืนนี้ไม่เมาไม่กลับ!"

'โตโต้' ฝ่ายตัดต่อมือฉกาจประจำบริษัทพุดตะขูแ้วขึ้นก่อนที่พนักงานหนุ่มคนอื่น ๆ จะชูแ้วตามแล้วร้องเฮพร้อม ๆ กันราวกับเชียร์กีฬา นาน ๆ จะได้กินฟรีที่มันต้องจัดหนัก

"เบาหน่อยๆ ไอ้คนที่มันพุดนั้นแหละมาเป็นหมาก่อนเพื่อนทุกที" ปฏิภาณแสวงลูกน้องแต่ก็ยกแ้วเปียร์ขึ้นกระดกอีกอีกใหญ่ "อย่าให้เห็นนะว่าแกหลับอยู่แถวนี้"

"ถ้าผมหลับอยู่แถวนี้ก็น่าจะหลับข้างๆ คุณพี่คนนั้นแหละ" โตโต้แสวงคืน ปฏิภาณไม่ใช่เจ้าของบริษัทที่ภาพลักษณ์ดีนัก มีชื่อเสียงก็หลายอย่าง แต่เขารักบริษัทและพนักงานทุกคน เรื่องการทำงานไม่มีข้อบกพร่อง แถมยังเป็นคนตรงไปตรงมา เวลาที่เขาตำหนิตรงๆ ก็ไม่ทำให้พนักงานถือโทษโกรธเคือง เพราะทุกคนเคารพและถือว่าเป็นพี่ใหญ่ในบ้าน ที่สำคัญเขายังเป็นกันเอง อยู่กันเหมือนพี่เหมือนน้อง พนักงานสามารถพุดเล่นกับเขาได้ แต่ต้องไม่ลามปามเกินไป

"แต่แฟนคุณพี่จะทำทางจะดู คุณพี่คงไม่กล้าเมาจนกลับดึก" กนกพล

แซวบ้าง "ว่าแต่...ทำไมวันนี้คุณภาไม่มากินเลี้ยงกับพวกเราล่ะครับ จะว่าไป คุณพีคก็ไม่ค่อยพาแฟนมาที่บริษัทแฮะ"

คุณภูแซวซะงักไปครู่หนึ่ง...ไม่ใช่ว่าปฏิกานต์ไม่อยากพาอรรีมา มาสนุกกับพนักงาน แต่เธอเป็นคนค่อนข้างไว้วางใจและบอกกับเขาไว้เองว่า "ไม่อยากมาคลุกคลีกับลูกน้องของเขามากนัก ยิ่งกว่านั้นคือทั้งสองคนเพิ่งจะทะเลาะกันและยังไม่ได้ปรับความเข้าใจกันเลย"

นับตั้งแต่วันที่อรรีมาเดินหนีปฏิกานต์ไปในวันนั้น เขาก็พยายามโทรไปอ้อนแต่เธอไม่ยอมรับสาย พอเขาส่งไลน์และข้อความไปหาเธอก็ไม่ยอมอ่าน ใจจริงเขาอยากไปหาเธอที่บ้านแล้วจับเข่าคุยกันให้รู้เรื่อง แต่...เขายังไม่มีคำตอบเรื่องแต่งงานให้เธอ เขารู้ว่าต่อให้เขาไปหาเธอมันก็คงไม่มีความหมาย สุดท้าย...ทั้งสองคนก็จะมียากเสียงกันอยู่ดี

ชายหนุ่มอึดอัดกับสถานการณ์นี้อย่างบอกไม่ถูก เขาไม่เคยคบกับผู้หญิงคนไหนแล้วหายใจไม่สะดวกอย่างนี้มาก่อนเลย หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงขอยุติความสัมพันธ์ไปแล้ว แต่...อรรีมาเป็นคนที่เขาอยากจริงจังด้วย แม้ภาพลักษณ์เขาอาจดูเป็นเพลย์บอย แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนไปมากแล้ว

อย่างน้อยๆ เขาก็คบกับเธอนานกว่าผู้หญิงทุกคนที่ผ่านมา

"ผมเข้าใจนะครับว่าแฟนคุณพีคสวยมาก แต่ก็ไม่เห็นต้องหวงขนาดนี้เลย พวกเราไม่กล้าตีท้ายครัวคุณพีคหรอกครับบบ" โตได้ร่วมด้วยช่วยเพื่อนแซวลูกพี่ใหญ่อีกคน

"ปากวอนโดนตีนน่ะไอ้โต!"

ปฏิกานต์ถึงสติกลับมาแล้วชี้หน้าลูกน้องเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะเขาไม่อยากให้พนักงานรับรู้ว่าเขามีปัญหากับคนรัก อีกฝ่ายเห็นท่าทีเขาชิงชังก็ยกมือไหว้จนเกิดเสียงหัวเราะเฮฮา

แล้วตอนนั้นเอง...รุ่งรัตน์ก็เข้ามาหาปฏิกานต์เหมือนมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย

"คุณรัตน์มีอะไรหรือเปล่า"

ชายหนุ่มถามเลขาฯ คุณ รุ่งรัตน์เป็นคนเดียวในบริษัทที่อายุมากกว่าเขา ปฏิภาณรู้นิสัยตัวเองดีว่าเขาเป็นคนเบื่อหน่ายกับการจัดตารางชีวิตและไม่ค่อยรอบคอบในเรื่องการนัดหมายหรือเจรจากับใคร จึงจำเป็นต้องหาคนละเอียดและมีประสบการณ์ในการทำงานสูงมาทำหน้าที่เหล่านี้แทน

แน่นอนว่ารุ่งรัตน์ตอบโจทย์สำหรับปฏิภาณ ทั้งสองคนต่างให้เกียรติซึ่งกันและกัน และความสัมพันธ์ดูจะออกมาในรูปแบบเจ้านายกับพนักงานมากกว่าคนอื่น ๆ ที่สนิทสนมกันแบบพี่น้อง

"คุณถามหาคุณพิคคะ ตอนแรกเธอจะรออยู่ในรถ รัตน์ก็เลยขอให้เธอไปรอที่ห้องรับแขก"

รุ่งรัตน์บอกเมื่อเดินมาหาร่างสูง เลขาฯ สาวรู้ดีว่าเขาไม่ค่อยชอบให้พนักงานยุ่งเรื่องส่วนตัวจึงบอกเสียงเบาแทบกระซิบ แต่พนักงานหลายคนก็ยังคงจับตามองอยู่

"ภาณี่นะมาหาผม!" ปฏิภาณถามอย่างไม่เชื่อหู

แน่ละ! เขากับอรรธมาเพิ่งจะทะเลาะกันเมื่อสัปดาห์ก่อน เธอยืนคำขาดกับเขาถึงขนาดนั้น ชายหนุ่มจึงไม่เชื่อว่าคนอย่างเธอจะยอมอ่อนข้อและเป็นฝ่ายมาหาเขาถึงที่นี่

หรือว่า...เธอจะมาที่นี่เพราะจุดประสงค์บางอย่าง!

ปฏิภาณใช้ความคิดได้เพียงไม่กี่วินาที กนกพลที่นั่งอยู่ใกล้ระเบียงก็มองไปเห็นอรรธมาที่เพิ่งลงจากรถแล้วก้าวมายังเรือนไทย เขาพิวปากแซวเจ้านายทันทีเพราะไม่รู้วาทังคู่ทะเลาะกัน

"พูดถึงก็มาหาฉันเลยนะครับ โหๆๆ วันนี้คุณถามาอวยพรวันเกิดให้คุณพิคแหมงๆ เลย แล้วจะมีของขวัญพิเศษอะไรหรือเปล่าน้าา คนมีแฟนนี่มันน่าอิจฉาจริงจิงง"

"มาแล้วก็เงียบไปเลยไอ้พล!"

ปฏิกานหันไปบอกอีกฝ่ายให้หุบปาก สีหน้าจริงจังของเขาทำเอาลูกน้องงุนงงจนถึงขั้นเกาหัว แต่ก็ไม่กล้าเสียงตายพูดหรือแซวเขาอีกแล้ว จากนั้นชายหนุ่มก็หันกลับมาคุยกับเลขาฯ ต่อ

"ขอบคุณครับคุณรัตน์ เดี่ยวผมจะไปคุยกับภรรยาเดี๋ยวนี้แหละ"

"คุยกันดีๆ อย่ามีเลิฟซีนะครับ เดี่ยวมดแถวนั้นมันกระอักความหวาน" โตโต้เสียงตายแซวอย่างปากกล้าทั้งๆ ที่เมื่อกี้กนกพลเฟ็งจะโดนตำให้เห็นคาตาไปหยกๆ

"ทะเลี่ใหญ่แล้วนะ ฉันเป็นเพื่อนเล่นแกเหรวะ!"

ปฏิกานส่งสายตาทาอาฆาตให้กับลูกน้อง แต่เขาไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงกับพวกขี้เมาอีกแล้ว ร่างสูงรีบลุกขึ้นแล้วลงไปหาออร์รมภาที่ห้องรับแขกชั้นล่างในทันที

มีเพียงเหมือนไหมที่เฝ้ามองปฏิกิริยาของชายหนุ่มเงิบๆ เท่านั้นที่สังเกตเห็นว่าแววตาของเขาไม่สดใสเมื่อเอ่ยถึงคนรักทำให้เธอแอบสงสัยว่าทั้งสองคนอาจจะมีปัญหากันอยู่ก็เป็นได้

ขณะเดียวกันในใจของปฏิกานก็ยังเต็มไปด้วยคำถามว่าทำไมออร์รมภาถึงมาหาเขาที่นี่ทั้งๆ ที่ปกติแล้วเธอก็ไม่ยอมมาสักเท่าไร... ลางสังหรณ์บอกเขาว่าการมาของเธอไม่ธรรมดา!

ห้องรับแขกบริษัท Talent Film อยู่ใต้ถุนของเรือนไทยหลังใหญ่ สระน้ำในสวนหย่อมเล็กๆ ติดกับห้องรับแขกโสดจนเห็นปลาสวยงามที่เลี้ยงเอาไว้ฉนังโดยรอบนั้นเป็นกระจก ตอนกลางวันจะดิงมันพับขึ้นไว้เรียบร้อย แต่ตอนกลางคืนจะดิงมันพับลงทุกด้าน ภายในห้องเปิดแอร์ให้เย็นฉ่ำเพื่อต้อนรับแขกที่เพิ่งมาเยือน นอกจากนี้ยังมีนิตยสารตกแต่งบ้านที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหน้าโซฟาเพื่อให้แขกอ่านฆ่าเวลา ทว่าออร์รมภากลับไม่คิดจะหยิบมันขึ้นมาอ่านหรือชื่นชมบรรยากาศเลย

เธอกำลังนั่งทอดคอกพิงพนักโซฟาด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์นัก

ที่แรกปฏิภาณคาดหวังไว้ลึกๆ ว่าหญิงสาวอาจเห็นข้อความที่เขาส่งไปแล้วอารมณ์ดีขึ้นบ้าง แต่ดูเหมือนว่าเขาจะคิดผิด เพราะนอกจากจะไม่อารมณ์ดีแล้ว เธอยังอารมณ์ขุ่นเคืองขึ้นอีกหลายระดับจนขวางงงไปหมดว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงได้กลายเป็นผู้หญิงเจ้าอารมณ์ขนาดนี้

ร่างสูงนั่งคิดกับตัวเองอยู่เป็นนาทีก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปหาเธอ

"ผมเซอร์ไพรส์มากเลยนะที่ภามาหาผมที่นี่"

ชายหนุ่มสะกดความสงสัยและความขุ่นมัวต่างๆ ไว้แล้วฝืนยิ้มทักทายคนรักเพื่อแสดงความยินดีที่ได้พบหน้าเธอ...อรรถภามาหาเขาก็ดีแล้ว ทั้งสองจะได้ปรับความเข้าใจ ถึงแม้เขาจะยังไม่มั่นใจเรื่องแต่งงาน แต่เขาคิดว่าถ้าขอเวลาเธอคิดอีกสักปีสองปีก็น่าจะทำให้เธอมั่นใจขึ้นว่าเขาไม่ได้คบเธอแค่เล่นๆ

"ภาก็เซอร์ไพรส์เหมือนกันละ คุณจะจัดงานเลี้ยงฉลองวันเกิด แต่ไม่เห็นบอกภาสักคำ" หญิงสาวบอกด้วยสีหน้าเย็นชา เธอโกรธที่ปฏิภาณไม่ให้ความสำคัญใดๆ กับเธอเลย

"ผมไลน์บอกภาก็แล้ว" ชายหนุ่มบอกด้วยความสัตย์จริง เขาตั้งใจไปครู่หนึ่งก่อนจะเหยียดยิ้มบางๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความขมขื่น "หรือว่าภาลืมบอกผมแล้วถึงไม่เห็นข้อความที่ผมส่งไป"

อรรถภานิ่งงันราวกับปฏิภาณถามได้ตรงจุด

ใช่...เธอเบื่อกับที่เขาส่งข้อความมาซ้ำๆ ก็เลยบล็อกเขาไปแล้ว

"ความผิดของผมมันมากมายถึงขนาดนั้นเลยหรอ..."

"ช่างเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วเถอะนะ รื้อฟื้นไปก็ยิ่งทำให้เรารู้สึกแย่ต่อกันเปล่าๆ ที่ภามาเจอคุณวันนี้ก็เพราะมีเรื่องสำคัญอยากคุยกับคุณ"

หญิงสาวเกริ่นเข้าเรื่องเหมือนกับว่าเธอไม่อยากเสียเวลาทะเลาะกับปฏิภาณอีก เพราะเธอคิดและทบทวนความรู้สึกอย่างดีแล้วถึงได้ตัดสินใจ

มาหาเขา

"ถ้าเป็นเรื่องแต่งงาน..."

"ไม่ใช่ค่ะ เรื่องของเราต่างหาก" อรรัมภาพูดตัดบทราวกับไม่อยากฟังเหตุผลหรือการปายเบี่ยงใดๆ จากเขามากแล้ว "ภาเล็กหวังว่าคุณจะแต่งงานกับภาไปหลายวันแล้วละ"

"เรื่องของเราทำไม"

ปฏิกานธย้อนถามด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น เขารู้สึกได้ว่าอรรัมภาไม่เหลือเยื่อใยใดๆ กับเขามากต่อไปแล้ว และนั่นทำให้รอยยิ้มฝืดฝืนในตอนแรกเลือนหายไปจากใบหน้าหล่อเหลา

"ถามาคิดดูแล้ว...เรากลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมดีกว่านะค่ะ"

อรรัมภาบอกปฏิกานธอย่างไม้อ้อมค้อมขณะมองหน้าเขาด้วยสายตาเด็ดเดี่ยวราวกับจะย้ำให้เขารับรู้ว่าเธอตัดสินใจมาอย่างดีและจะไม่มีวันเปลี่ยนใจอย่างเด็ดขาด

หญิงสาวย้อนกลับไปนึกถึงเหตุการณ์วันแรกที่ยุ้กับปฏิกานธ...

ตอนนั้นนิตยสารฉบับหนึ่งติดต่อให้เธอไปลงปก แต่ตกลงที่เธอขอไปไม่มีคิวว่าง ทาง บ.ก. จึงเสนอว่าจะให้ปฏิกานธซึ่งเป็นทั้งผู้กำกับชื่อดังและมีชื่อเสียงในเรื่องการถ่ายภาพมาเป็นช่างภาพให้แทน เธอจึงตอบตกลง เมื่อได้ร่วมงานกัน เขากับเธอก็เข้ากันได้ดีกว่าที่คิด มันเป็นวันที่เธอมีความสุขมากจนเผลอคิดถึงเขาบ่อยๆ แล้วหลังจากนั้นทั้งสองก็ได้พบกันอีกครั้งในงานปาร์ตี้ของเพื่อนคนหนึ่ง

อรรัมภาคิดว่าปฏิกานธคือผู้ชายที่เธอตามหา เมื่อเขาให้ความสนใจและชวนเธอออกมาดินเนอร์หรือปาร์ตี้ด้วยกันเธอจึงไม่ปฏิเสธ จากเพื่อนห่างๆ ก็เริ่มพัฒนาความสัมพันธ์จนสนิทสนม และในที่สุดทั้งสองคนก็ตกลงปลงใจคบกันในฐานะคนรัก จะว่าไปแล้วตลอดสองปีที่ผ่านมาปฏิกานธก็ดูแลเธออย่างดี พยายามหาเวลาให้เธอเท่าที่เขาจะทำได้ แต่...เธอกลับรู้สึกได้ว่า

นานวันเข้าเขายังมีแพชชั่นกับเธอน้อยลง

แน่นอนว่าเธอก็มีแพชชั่นกับเขาน้อยลงเช่นกัน

ที่สำคัญหากเขายังไม่พร้อมจะจริงจัง เธอคิดว่ามันควรถึงเวลาแล้วที่เธอกับเขาจะหยุดความสัมพันธ์กันสักที เธอจะได้เปิดโอกาสให้ตัวเองได้ลองศึกษาคนใหม่ๆ ที่พร้อมจะจริงจังกับเธอ

"อะไรนะ! ภาพูดใหม่อีกทีซิ!"

ปฏิภาณถามราวกับได้ยินในสิ่งที่อีกฝ่ายพูดไม่ชัดเจนทั้งๆ ที่เขาได้ยินมันเต็มสองหู...นี่อรรถภามาที่นี่เพื่อจะบอกเลิกเขาอย่างนั้นหรือ!

"ภาพูดว่าเราควรจะกลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมดีกว่า คบกันต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นหรอกค่ะ คุณกับภาดูจะเข้ากันไม่ค่อยได้ และความคิดเราก็ตกต่างกันไปจริง ๆ"

"แต่เราคบกันมาสองปีแล้วนะภา ครอบครัวยุคคุณกับครอบครัวยุคผมก็เห็นดีเห็นงามด้วย ตอนแรกเราเข้ากันได้ดีมาก แล้วจู่ๆ จะมาบอกว่าเราเข้ากันไม่ได้ได้ยังไง ตลกแล้ว"

ปฏิภาณแค้นหัวเราะ เขากับอรรถภาใกล้ชิดกันมาสองปี...ผู้ชายที่ดูแลและเอาอกเอาใจผู้หญิงขนาดนี้ ยอมเลิกกับผู้หญิงที่เกี่ยวข้องทุกคนแบบนี้...ไม่มีคนไหนต้องการเป็นแค่เพื่อนหรอก

"เพราะคบกันมาสองปีแล้วไงคะ ภาถึงได้รู้ซึ่งทุกอย่างแล้ว และภาก็ไม่อยากรอคุณอีกต่อไป ภาอยากแต่งงาน ภาอยากมีครอบครัว ไม่ใช่คบกันแบบเลื่อนลอยและไร้อนาคตเหมือนที่คบกับคุณ!"

ปฏิภาณนิ่งเงียบไปเหมือนพูดไม่ออก แต่ไม่ใช่ว่าเขายอมจำนนให้กับเหตุผลของเธอ เขากำลังสะกดความโกรธเอาไว้ต่างหาก เพราะในหัวกำลังย้อนไปนึกถึงข่าวซุบซิบต่างๆ ที่ผ่านมา...

"คงไม่ใช่เพราะภาแอบคุยกับคนอื่นลับหลังผมหรอกนะ"

ชายหนุ่มย้อนถามด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ แต่ดวงตาคมกริบที่เต็มไปด้วย

ความกรุณาโกรธกำลังจ้องมองใบหน้าอรรีมาอย่างเอาเรื่อง

"พอมั่นใจว่าเขาจะยอมลงเอยกับภรรยา ถึงได้มาบอกเลิกผม แล้วทำเหมือนว่าเลิกกับผมก่อนแล้วค่อยไปคุยกับเขา"

จริงอยู่ว่าปฏิกานเคยคิดว่าคนอย่างอรรีมาคงรักศักดิ์ศรีมากจนไม่มีทางคบซ้อนให้คนอื่นประณาม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะแอบคุยกับคนอื่นลับหลังเขาไม่ได้ อีกอย่างเธอบอกเลิกเขาอย่างกะทันหันทั้งๆ ที่สัปดาห์ก่อนเพิ่งอยากจะทำงานกับเขาเหมือนใจจะขาดแบบนี้...มันผิดปกติเกินไป

ยิ่งกว่านั้นคือคนอย่างอรรีมาไม่มีทางบอกเลิกเขาแล้วอยู่เป็นโสดให้เพื่อนในกลุ่มเย้ยหยันเอาหรือ เธอต้องมาบอกเลิกเขาเพราะมี 'เป้าหมายใหม่' ที่ชัดเจนแล้วแน่นอน

"ไอ้นพน์ทำอะไรนั่นซะมัย!"

ชายหนุ่มถามด้วยความกรุณาโกรธขณะเอื้อมมือไปกระชากต้นแขนหญิงสาวราวกับต้องการค้นเอาความจริงจากปากเธอให้ได้ อันที่จริงอรรีมาจะปฏิเสธว่าเธอใส่ร้ายเธอก็ได้ แต่เธอคิดว่าสักวันเขาก็จะรู้ความจริง อีกอย่าง...เธอก็อยากให้เขารู้ด้วยว่าผู้หญิงอย่างเธอไม่ใช่ 'ของตาย' สำหรับใคร

ปฏิกานไม่ให้ความสำคัญกับอรรีมา มันก็ถูกแล้วที่เธอจะทิ้งเขาไปมีคนใหม่ที่ให้ความสำคัญกับเธอมากกว่า...คนเราเมื่อมีโอกาสเลือกสิ่งที่ดีกว่าทำไมจะต้องทิ้งโอกาสนั้นด้วยเล่า!

"อย่าหยาบคายกับเขาซะ" หญิงสาวสลัดมือเขาทิ้งอย่างไม่ใยดี

อรรีมาออกตัวปกป้องนพน์ที่ขนาดนี้มันก็ชัดเจนแล้วว่าสิ่งที่ปฏิกานสงสัยเป็นเรื่องจริง ใช่! ชาวซุบซิบพวกนั้นมีมูล...เธอแอบคุยกับไอ้โง่คนนั้นลับหลังเขาจริงๆ

ในขณะที่ชายหนุ่มเปลี่ยนแปลงตัวเอง เลิกเจ้าชู้ คบกับเธอจริงจัง และตั้งใจทำงานเพื่ออนาคตที่มั่นคง อีกทั้งยังไม่สนใจชาวซุบซิบต่างๆ เพราะเชื่อใจคนรัก ทว่า...เธอกลับหักหลังเขาอย่างเลือดเย็น

อรรัมภาไม่เห็นคุณค่าความเชื่อใจที่เขามิให้เธอเลยสักนิด!

ปฏิกานเจ็ปยิ่งกว่าโดนใครสักคนเหยียบหน้าอย่างรุนแรง หากทั้งสอง
เล็กกันเพราะเข้ากันไม่ได้หรือเธอรอให้เขาพร้อมจะแต่งงานไม่วางจริง ๆ
เขาก็จะไม่ว่าอะไรเลย แต่นั่นมันไม่ใช่!

เหตุผลเหล่านั้นเป็นข้ออ้าง ความจริงแล้วหญิงสาวแอบคุยกับคนอื่น
มานานแล้ว พักหลังๆ เธอจึงพยายามสร้างสถานการณ์และหาเรื่องชวน
ทะเลาะเพื่อเล็กกับเขาโดยที่ตัวเองไม่ผิด แถมยังโยนความผิดมาให้เขา
อีกต่างหาก...เธอพยายามกลับดำเป็นขาว นี่เขาควรจะรู้สึกยังไงกับเธอดี!

"คุณทำแบบนี้กับผมได้ยังไง"

"ภาหาทางออกที่ดีที่สุดให้กับเราแล้วนะคะ"

"ทางออกที่ตั้งใจเธอ พุดออกมาได้ไง"

"ก็คุณยังไม่พร้อมที่จะแต่งงาน ภา ก็เลยต้องมองหาคนอื่นไง"

"มองหาคนอื่นทั้งๆ ที่คุณยังไม่เล็กกับผมเนี่ยนะ แล้วมันต่างอะไรกับ
การนอกใจ"

"แล้วภาผิดตรงไหนล่ะ" อรรัมภาย้อนถามเสียงแข็งบอกได้ว่าเธอ
ไม่คิดว่าตัวเองผิดเลยจริงๆ "ภา ก็แค่เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง คุณนพเขา
พร้อมกว่าคุณ ภาผิดหรือที่เลือกเขา"

"ภาไม่ผิดหรอก อยากไปคบกับเขาก็เชิญ!"

ปฏิกานบอกอย่างเด็ดขาดและไม่มีความลังเลหลงเหลืออยู่เลยเช่นกัน
เพราะพุดไปอรรัมภาก็ไม่มีทางยอมรับความผิด และเขาก็ไม่เห็นประโยชน์
ที่จะเหนียวรั้งเธอเอาไว้...วินาทีนี้ต่อให้หญิงสาวจะยอมกลับมาคบกันต่อ
ความรู้สึกที่เขามิต่อเธอก็ไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

คนอย่างปฏิกานไม่ใช่ผู้ชายสิ้นไร้ไม้ตอกที่จะต้องอ่อนนออนขอความรัก
จากผู้หญิงทรยศ ที่สำคัญความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีให้เธอมันก็เลื่อนหายไปจน
หมดสิ้นเพราะการกระทำของเธอ

"ผมขอให้คุณได้แต่งงานในเร็ววันและสมหวังอย่างที่คุณตั้งใจเอาไว้
ก็แล้วกัน!"

ปฏิกานอวยพรทั้งท้าย เขาจ้องหน้าอดีตคนรักพร้อมรอยยิ้มเหยียด
อรรัมภายอมรับว่าเธอเจ็บใจและผิดหวังลึกๆ เพราะคิดว่าชายหนุ่มจะเสียใจ
มากกว่านี้ แต่...ได้เห็นท่าที่เขาเย็นชานี้แล้ว เธอก็ยิ่งรู้สึกว่ตนเอง
ตัดสินใจถูกที่เลือกจะเลิกกับเขาแล้วไปคบกับบนพนนท์

สิ่งที่ทำให้อรรัมภายเสียใจที่สุดคือเวลาที่คบหากับปฏิกานนานถึงสองปี!

"ขอบคุณค่ะ ภาภักหวังว่าคุณจะได้เจอผู้หญิงที่ยืนเคียงบ่าให้คุณพร้อม
เหมือนกัน!"

พูดจบอรรัมภาก็เดินออกมาโดยไม่เหลียวหลัง เป็นการปิดฉากความ
สัมพันธ์ของเขากับเธอ ปฏิกานได้แต่มองตามเธอไปจนลับตา ก่อนที่เขา
จะสบถเสียงดังลั่นระบายความรู้สึกที่ปั่นป่วนในใจ

ชายหนุ่มทั้งโกรธทั้งเจ็บใจที่ถูกอดีตคนรักหักหลัง...พรุ่งนี้เป็นวันครบ
รอบวันคล้ายวันเกิดของเขา มันควรจะเป็นวันที่เขามีความสุขที่สุด แต่เธอ
กลับทำลายมันจนสิ้น

อรรัมภายทำอย่างนี้กับเขาได้ยังไงกัน!

ผู้หญิงเองช่วย!

บทที่ 3

เรื่องบนเตียง

"น้องใหม่ วันนี้กลับยังไงครับ"

โตโต้ฉวยโอกาสตอนที่ภูมิกานไปคุยกับอรรธมาเข้ามาคุยกับเหมือนใหม่ ซึ่งกำลังนั่งทานอาหารไปเฝ้าที่ไปอย่างออกรสกับสายสุตา ส่วนองครักษ์อย่าง แต้พลลงไปเข้าห้องน้ำข้างล่างนานแล้ว

"ฉันขับรถไปส่งเอง ไม่ต้องมาอาสา" แต้พลหันมาอย่างที่โตโต้ไม่ทัน ตั้งตัว "คุณพิศผลเป็นไม่ได้ แกนี่รีบเข้ามากระเซะยายใหม่เลยนะ ไปเคลียร์ กับไอ้พลเลย ใครจะจีบน้องมันกันแน่ หรือจะจีบแข่งกัน เอ๊ะ! หรือจะแค่ หมาหยอกไก่ไปวันๆ ทั้งคู่ ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันจะฟ้องคุณพิศ"

"ไม่เกี่ยวกับผมนะจ้ะ!" กนกพลส่งเสียงมาจากอีกรวงพลางเขม่นโตโต้ ไปด้วย "ไอ้โตนี่ก็ยังไม่ บอกแล้วว่าฉันจองน้องใหม่มานานแล้วโว้ย แกมานั่งนี่เลย อย่าไปยุ่งกับคนสวยของฉัน"

"ขัดคอเก่งกันจังเลยโว้ย แล้วแบบนี้ผมจะจีบน้องใหม่ติดได้ไง" โตโต้ โวยวาย

ก่อนหน้านี้แต้พลลงไปเข้าห้องน้ำ เขาก็เลยหาจังหวะมาคุยกับเหมือนใหม่ แต่ก็ยังมีสายสุตาคอยกั้นไว้ เขายังไม่ทันจะจีบสาวน้อยเลย แต้พลก็โผล่หน้า

กลับมาแถมยังตั้งท่าจะแหกอกเขากอีกต่างหาก

"ถามน้องมันหรือยังว่าอยากให้จิบหรือเปล่า" สายสุตว่า

"ที่สำคัญเช็คความเห็นชอบจากคุณพีคก่อนด้วย" ตัวพุดชู

"พูดซะผอมยกร่องให้แล้วเนี่ย" โตโต้ถอนหายใจอย่างหมดหวัง "คุณพีค
หวนน้องใหม่อย่างกับน้องในไส้ ผมรู้ว่าตัวเองไม่ผ่านการสแกนแน่นอนก็เลย
มาจิบน้องใหม่ตรงๆ นี่ไง"

"จิบตรงๆ ก็ยากจะ เพราะด่านคุณแม่น้องใหม่ก็ไม่มีธรรมดา"

ประโยคนั้นทำให้โตโต้ได้แต่ยิ้มเจื่อน ใครๆ ในบริษัทต่างก็รู้ว่ามารดา
ของหญิงสาว 'หิวโบราณ' และเข้มงวดกับลูกสาวคนเล็กมาก นี่ขนาดว่าหลัง
เรียนจบเริ่มจะผ่อนปรนบ้างแล้ว แต่ก็ยังเข้มงวดเกินกว่าปกติในสายตาทุกคน
อย่าว่าแต่ผู้ชายเข้ามาจิบเลย ขนาดตัวเป็นผู้หญิงแท้ๆ ตอนที่ไปบ้าน
เหมือนใหม่ครั้งแรกยังถูกท่านชกประวัติจนเกือบจะลืมหายกลับบ้าน กว่า
ท่านจะไวใจเธอก็ใช้เวลานานพอๆ

"คนสวยก็อย่างนี้แหละ คนหวนเยอะเป็นธรรมดา ไม่ดีจริงอย่ามาจิบเลย"

"พี่แต่ตัวก็พูดเกินไป เตียวคนเขาก็นั่นไส้ใหม่กันหมดหรอกค่ะ ใหม่
ก็ไม่ได้ดีขนาดนั้นหรอก" เหมือนใหม่ปรามเพื่อนรุ่นพี่ เพราะเธอรู้ว่ามี
เป็นธรรมดาที่มีคนรักก็ต้องมีคนเกลียด

ยิ่งปฎิภาณเอ็นดูเธอก็อาจยิ่งทำให้คนอื่นหมั่นไส้เธอได้ง่ายๆ

"ไหนๆๆ ใครจะกล้าหมั่นไส้น้องรักของคุณพีค" ยิ่งพูดก็ยิ่งเหมือนยุ
ให้ตัวพุด เธอทำทีชะโงกหน้ามองหาจนสายสุดาส่ายหน้าให้กับการเล่นใหญ่
นี้ "น่ารักอย่างใหม่ใครจะหมั่นไส้ได้ลงคอ"

แต่นั่งแทรกกระหว่างเหมือนใหม่กับโตโต้จนอีกฝ่ายถอดใจกลับไปร่วมวง
กับกนกพลเหมือนเดิม จากนั้นเธอก็ขงเครื่องดื่มให้เหมือนใหม่ใหม่เมื่อเห็นว่า
แก้วอีกฝ่ายพร่องลงไปมาก

"อะ ตี๋มๆๆ แก้วนี้พี่ซิงพิเศษเพื่อใหม่คนเดียวเลยนะ"

"ขอบคุณค่ะ พี่แก้วของใหม่น่ารักที่สุด"

"อะ อยู่เป็น"

สองสาวพูดหยอกล้อกันก่อนที่สายสุดาจะชวนทั้งสองคนชนแก้ว ก่อนหน้านั้นเหมือนใหม่คุยจนคอแห้งจึงยกดื่มไปหลายอีกเพราะเครื่องดื่มที่แก้วชงให้ได้กลิ่นแอลกอฮอล์น้อยมากจนเหมือนดื่มน้ำมะนาว

"ใช้ได้มัย" แก้วถาม

"อร่อยดีนะค่ะ ไม่ขมเลย"

เหมือนใหม่ยิ้มขณะยกแก้ววอดก้าที่มีมิกเซอร์เป็นน้ำสไปรท์ผสม น้ำมะนาวใส่น้ำแข็งขึ้นดื่มอีก ใครจะหาว่าเธอดื่มแบบเด็กน้อยเธอก็ไม่สนใจหรอก

"แหม! จะขมได้ไง แก้วนี้พี่ผสมวอดก้าชนิดเดียวเอง รับรองว่าไม่เมาแน่นอน อะ ดื่มๆจ้ะ" แก้วชวนสายสุดากับเหมือนใหม่ชนแก้วอีก "ว่าแต่คุณพีคไปไหน พี่เห็นคุณภากลับไปแล้วนี่นา"

"นั่นดิ! ผมรอดวลเหล้ากับคุณพิกานแล้วเนี่ย" กนกพลตะโกนข้ามวงมาเฝ้าพี่

"คุณรัตน์มาตามพี่พีคไปคุยกับคุณภานี่คะ" เหมือนใหม่บอก

"เอ...ก็น่าจะคุยจบแล้วมัย คุณภาถึงได้กลับไป แล้วทำไมคุณพีคยังไม่กลับมาอีกล่ะ ปกติไม่หายไปนานขนาดนี้นะ" แก้วพูดอย่างสงสัยและเป็นห่วง เจ้านายอย่างบอกไม่ถูก เพราะไม่รู้ว่าเขาเมาจนเพลอหลับไปแล้วหรือเปล่า "ขึ้นใหม่ไปดูคุณพีคหน่อยสิว่าเขาเมาหลับไปแล้วหรือยัง ถ้ายังไม่หลับก็บอกคุณพีคหน่อยว่าพวกเรายังรอสนุกกับคุณพีคอยู่ นี่ยังไม่ได้อวยพรวันเกิดคุณพีคกันเลยนะ"

"แล้วทำไมต้องเป็นใหม่ด้วยล่ะคะ"

"เพราะใหม่เป็นคนเดียวที่ยังไม่เมาและใหม่เป็นน้องรักของคุณพีคใจ" แก้วยิ้มเจ้าเล่ห์ เพราะหากปฏิกิริยากำลังอารมณ์ไม่ดีหรืออยากอยู่

คนเดียว เป็นคนอื่นไปตามคงถูกดูอย่างไม่ต้องสงสัย แต่...ถ้าเป็นเหมือนใหม่
น้องรักของเขาก็คงจะไม่โดนอะไร

อย่างมากเขาก็แค่บอกให้อีกฝ่ายกลับมาสนุกกับเพื่อนๆ ต่ออีกเท่านั้น

"ส่งใหม่ไปเป็นหน่วยกล้าตายซัดๆ เลย" หน่วยกล้าตายบนอุบิบ

"ถูกค่ะ! รีบไปรีบมานะคะหน่วยกล้าตาย"

เหมือนใหม่ทำหน้าที่มั่วแต่ก็ยอมลงไปตามปฏิภาณแต่โดยดี ทว่าขณะที่
ก้าวไปยังห้องรับแขกเธอก็รู้สึกมีอิสระอย่างบอกไม่ถูก หญิงสาวจึงหยุด
ชะงักเล็กน้อยเพื่อเรียกสติ

ไหนพี่แต่ัวบอกว่าผมว่าอดก้านิดเดียว

เหมือนใหม่คิดในใจแต่นึกได้ว่าบางที่เธออาจจะนั่งนานเกินไปทำให้
มีอาการหน้ามืดก็เป็นได้ จากนั้นร่างบางก็รีบเดินตรงไปที่ห้องรับแขก แล้ว
เธอก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นว่าปฏิภาณกำลังนั่งตมอยู่คนเดียว รอบตัวเขามี
ขวดเบียร์มากมายวางระเกะระกะจนไม่ต้องบอกเธอก็รู้ว่าเขาเมามาก

เห็นแล้วหญิงสาวก็ยิ่งคิดว่าปฏิภาณกับบอรัมภาคงจะมีปัญหากัน พอ
อีกฝ่ายมาหาเขาแล้วอาจจะเคลียร์กันไม่ได้ เขาถึงได้ไม่กลับขึ้นไปสนุกกับ
พนักงานข้างบน แต่ไปชนเบียร์มาตมคนเดียวในห้องนี้

"พี่พิคคะ คือ..." แม้จะลังเลใจว่าควรจะไปขัดจังหวะการตมของเขา
หรือไม่ แต่ในที่สุดเธอก็พูดออกไปจนได้ "ทุกคนเห็นว่าพี่พิคหายมานานแล้ว
ก็เลยให้ใหม่มาตามนะคะ"

ปฏิภาณซึ่งกำลังนั่งก้มหน้าอยู่ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวด้วย
สายตานิ่งๆ ก่อนที่เขาจะลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหา สายตาเขาเย็นชาและว่างเปล่า
จนเธอเดาไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไร

"ภา..."

ชายหนุ่มเรียกชื่อของอดีตคนรักขณะที่อ้อมแขนแข็งแกร่งวัดเรือนร่าง
ของเหมือนใหม่เข้าสู่อ้อมกอดจนเธอตกใจแทบทำอะไรไม่ถูก ร่างบางจึง

รีบยกมือขึ้นดันแผ่นอกกว้างเอาไว้เพื่อผลักไสเขาออกไป แต่ถึงแม้ชายหนุ่มจะเมามาก ทว่าเร็วแรงในตัวเขากลับดูเหมือนจะไม่ลดลงเลย

"ไม่ใช่ซะละคะ นี่ใหม่..."

หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบประโยค คนตัวสูงก็โน้มตัวลงมากลี้แล้วกดริมฝีปากทาบทับลงบนริมฝีปากเธออย่างรวดเร็วราวกับว่าเขาไม่ยากไต่ยีนถ้อยคำใดๆ จากปากเธออีกแล้ว

"อ้อ!"

เหมือนใหม่หอบหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ขณะที่กำมัดทับลงบนแผ่นอกกว้างเหมือนจะเรียกสติของปฏิกิริยาให้กลับมา ขณะเดียวกันเธอก็รู้สึกหน้ามืดสมองพร่าเลือน ร่างกายเหมือนจะไร้เร็วแรงลงดื้อๆ

และไม่กี่วินาทีต่อมาสติของเธอก็ดับวูบไปจนไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีกเลย

ติด...ติด...

เสียงโทรศัพท์มือถือดังต่อเนื่องไม่หยุดทำให้เหมือนใหม่ต้องตื่นนอนอย่างไม่เต็มใจ เธอขยี้ตาและปิดปากหายใจด้วยความจ้วงเจียงขณะที่อีกมือควานหาโทรศัพท์มือถือมากดรับสาย

เสียงนั้นก่อความรำคาญอย่างยิ่งเมื่อมันดังในตอนเช้าโดยไม่มีที่ท่าจะหยุด บวกกับอาการปวดศีรษะซึ่งน่าจะเกิดจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่ค้างค้ำงก็ยิ่งทำให้เธอหงุดหงิดมากขึ้น

ไม่รู้เมื่อคืนนี้แม่เห็นตอนที่เรามา กลับมาหรือเปล่า

หญิงสาวคิดอย่างไม่สบายใจเลย หากมารดาเห็นเธอเมาแกล้งกลับบ้านเธอดคงจะถูกท่านเทศนาขึ้นสงกรานต์ปีหน้าอย่างแน่นอนสงสัย แน่ละ! ในเมื่อท่านได้ขึ้นชื่อเรื่องความหัวโบราณอย่างกับอะไรดี ขนาดเมื่อคืนเธอจะขออยู่ปาร์ตี้ที่บริษัทก็ยังคงยกเหตุผลด้วยการซึกแม่น้ำทั้งห้ามาอธิบาย

ใครๆ ต่างก็บอกว่า 'มธุริน' มารดาเธอเข้มงวดจนเกินไป เธออายุยี่สิบห้าปีแล้วไม่ใช่นักเรียน ม.ต้น ลักหน่อย ทำไมท่านถึงได้เป็นห่วงและหวงเธอนัก แต่เธอก็เข้าใจว่ามารดาถูกเลี้ยงมาในครอบครัวที่หัวโบราณและเข้มงวดเช่นกัน อีกอย่างบิดาเธอก็เสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก ท่านจึงต้องเลี้ยงเธอกับพี่สาวมาเพียงลำพัง การที่ท่านจะเป็นห่วงลูกสาวทั้งสองคนมากมันก็ถือเป็นเรื่องธรรมดา

หมับ...

มือเรียบางที่พยายามค้นหาโทรศัพท์มือถือคิดว่าหมับไปที่ 'สิ่งใดสิ่งหนึ่ง' แต่...ผิวสัมผัสนั้นไม่ใช่สิ่งของ ทว่าเป็นอะไรอุ่นๆ ซึ่งน่าจะเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งมีชีวิตมากกว่า!

"กรี๊ดดด"

วินาทีนั้นเหมือนไหมริบปล่อยมือจากสิ่งนั้นแล้วกระเด็นตัวลุกขึ้นจากเตียงราวกับกระแทกกับสปริงเช่นเดียวกับเจ้าของ 'ส่วนใดส่วนหนึ่ง' ที่เธอคว้าหมับเข้าเมื่อครู่ก็เด้งตัวขึ้นมาจากเตียงเช่นเดียวกัน ถึงแม้เธอจะรู้สึกได้ว่าสัมผัสผ่านเนื้อผ้า แต่ก็ยังอดขนลุกขนพองไม่ได้อยู่ดี

"พี่พีค!"

ร่างบางอุทานเป็นชื่อของคนที่อยู่บนเตียงเดียวกับเธอด้วยน้ำเสียงตกใจสุดขีด เธอก็อยากชมเชยว่าขนาดเพิ่งตื่นนอน ผมยุ่งเหยิงและซี้ได้แต่จนไม่เป็นทรงก็ยังดูดีอยู่หรอกนะ แต่สถานการณ์ตอนนี้เธอชมไม่ลงจริงๆ เพราะมันเป็นเรื่องเหลือเชื่อยิ่งกว่าอยู่ในความฝันจนเธอต้องลองตบหน้าตัวเอง

ไม่ได้ฝัน แล้วพี่พีคมาอยู่บนเตียงเดียวกับเราได้ไง!

เมื่อตบหน้าตนแล้วรู้สึกเจ็บ คนเพิ่งตื่นนอนก็มองร่างสูงตรงหน้าด้วยท่าทีลนลานและดวงตาเบิกกว้าง สถานการณ์แบบนี้เธอเคยอ่านเจอในนวนิยายและเห็นในละครหลายเรื่อง แต่ไม่เคยคิดว่ามันจะเกิดกับตัวเอง

ปฏิภาณอยู่บนเตียงเดียวกับเธอ และเขานั่งมองเธอด้วยสีหน้าแตกตื่น

ไม่ต่างกัน!

เหมือนไหมมองชายหนุ่มให้ชัดๆ อีกครั้งแล้วเพิ่งได้สติว่าร่างสูงเปลือย
ท่อนบนเผยแผ่นอกกว้างและกล้ามเนื้อสุดเชิ่กซี่ที่ได้รับการดูแลมาอย่างดี
ส่วนท่อนล่างของเขามีผ้าห่มคลุมอยู่

ปละ...เปลือยงั้นหรือ!

หญิงสาวคิดแล้วเหงื่อตกทันที เธอกลืนน้ำลายไม่ลงคอ ตัวชา และหัวใจ
เต้นแรงเมื่อนึกถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ แต่ในใจก็ภาวนาว่าขออย่าให้
มันเกิดเรื่องบ้าง เลย

ไม่อย่างนั้นมันคงนำพาเรื่องราวรุ่นวายมาสู่ชีวิตเธอ และไม่มีทางที่
มันจะจบอย่างสวยงามเป็นแน่ เพราะเธอรู้ดีว่าระหว่างเธอกับเขามี 'เรื่องราว
บางอย่าง' ที่เป็นเสมือน 'กำแพง' คอยขวางไว้

"ไหม!"

ชายหนุ่มเรียกชื่อคนตัวเล็กอย่างแปลกใจไม่แพ้กันราวกับว่าเขาเอง
ก็ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น และนั่นเหมือนจะตีสติของเหมือนไหม
ให้กลับคืนมาได้บ้าง

"พี่พี่...พี่พี่ใส่เสื้อผ้าก่อนเถอะคะ"

เหมือนไหมมีสีหน้าเหมือนอยากจจะร้องไห้ แต่ปฏิกิริยานี้ว่าเธอกำลัง
พยายามกลั้นน้ำตาไว้ขณะกวาดสายตามองหาเสื้อผ้าของเขางนลิมดูตัวเอง
และเมื่อเห็นมันหล่นอยู่บนพื้นเธอก็ทำท่าว่าจะรีบลงไปคว้ามันมาให้เขา ทว่า...
ชายหนุ่มก็รีบคว้ามือเธอเอาไว้ก่อนที่เธอจะลุกออกจากผ้าห่ม

"อะไร...อะไรคะ"

ร่างบางถามอย่างร้อนรนขณะพยายามดึงมือออกจากมือของชายหนุ่ม
ราวกับว่ามือเขาเป็นของร้อนที่เธอไม่ยอมแตะต้องก็ไม่ปาน

"พี่พี่ปล่อยไหมนะคะ"

"อย่าเพิ่งลุกไปไหน ไหมป๊ออยู่"

ปฏิภาณออกปากเตือนตรงๆ ไม่ใช่แค่เธอหรอกที่ไม่อยากเห็นเขา
ในสภาพล่อแหลม แต่เขาเองก็ไม่อยากเห็นเรือนร่างเธอในสภาพล่อแหลม
เช่นกัน

ปะ...ไปเหว!

เหมือนไหมมัวแต่สนใจคนที่อยู่บนเตียงด้วยกันจนลืมตัวตัวเอง เมื่อ
ชายหนุ่มตื่นตอนเช้านั้นเธอก็รีบก้มมองแล้วเห็นว่าร่างกายที่นอนบนที่โผล่พ้น
ผ้าห่มมีเพียงเสื้อชั้นในเท่านั้น

หญิงสาวรีบดึงผ้าห่มขึ้นทันควัน ความอายทำให้ใบหน้าเธอแดงก่ำและ
ผิวกายขึ้นสีแดงระเรื่ออย่างควบคุมไม่ได้ แค่นั้นมาบนเตียงเดียวกันก็ว่าแย่แล้ว
แต่นี่เธอยังแก้ผ้าต่อหน้าผู้ชายอีกหรือ

ตั้งแต่เกิดมาเหมือนไหมยังไม่เคยมีแฟนด้วยซ้ำ เรื่องสัมผัสหรือ
แตะเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้ามก็เกิดขึ้นกับเธอน้อยมาก เหตุการณ์นี้ทำให้
เธออับอายจนอยากจะร้องไห้จริงๆ

"นี่มันเกิดอะไรขึ้น เมื่อคืนพี่ฟิคทำอะไรไหม"

หญิงสาวพยายามทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ก็จำอะไรไม่ได้นอกจาก
เธอไปตามปฏิภาณที่ห้องรับแขกแล้วถูกเขาเข้าใจผิดคิดว่าเป็นอรัณมา
จนคว้าเธอเข้าไปจูบ จากนั้นสติเธอก็ดับวูบไป

"ไหมจำอะไรไม่ได้เลย"

"พี่จะไปรู้เหว พี่ตื่นที่หลังไหมด้วยซ้ำ"

ปฏิภาณพยายามทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ แต่เขาจำได้แค่ว่าอรัณมา
มาบอกเลิก จากนั้นเขาก็นั่งตมอยู่คนเดียวในห้องรับแขก กระทั่งเห็นอรัณมา
เดินกลับมาอีกรอบ เขาก็คว้าเธอเข้ามาจูบแล้วก็จำอะไรไม่ได้เช่นกัน ที่แท้...
อรัณมาไม่ได้กลับมา แต่เขาเมามากจนคิดว่าเหมือนไหมเป็นอรัณมาหรือนี่!

"แล้วพี่ฟิคมาอยู่ในห้องไหมได้ไง"

"เช็กด้วย! นี่มันห้องนอนพี่...เราสองคนยังอยู่ที่บริษัท"

ปฏิกาณมองไปรอบห้องเพื่อให้เหมือนใหม่ดูให้ดีๆ ว่าทั้งสองคนอยู่ในสภาพห้องแบบไหน...ห้องนี้เป็นห้องนอนส่วนตัวของเขาซึ่งอยู่ในเรือนไทยหลังเล็ก เขามักจะค้างที่นั่นเวลาดูการตัดต่องานจนตึก

"ใหม่เองหะ ทำอะไรพีหรือเปล่า"

ปฏิกาณย้อนถามแม้จะพอรู้ว่าผู้หญิงอย่างเหมือนใหม่คงไม่ใจกล้าทำอะไรผู้ชายก่อน แต่เมื่อก็เธอก็ปลุกเขาด้วยการสัมผัส 'ส่วนนั้น' ของเขาแล้ว

นี่แล้วชายหนุ่มก็ไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกยังไง เขาทั้งอายทั้งตกใจ เพราะเกิดมาเพิ่งเคยถูกปลุกให้ตื่นนอนด้วยการสัมผัส 'น้องชาย' เป็นครั้งแรก!

"พีพีคจะบ้าเหอหะ ใหม่จะทำอะไรพีพีคได้ไงเล่า"

หญิงสาวปฏิเสธด้วยใบหน้าแดงก่ำเหมือนจะร้องไห้ เธอไม่กล้าคิดเลยว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น และถ้ามารดารู้เข้าจะตำหนิเธอขนาดไหน

"พีก็แค่ถามดู! ใครจะไปรู้ว่าเราคิดอะไร จู่ๆ เราก็มาจับของพีแบบนั้น"

"ใหม่ไม่ได้ตั้งใจจะจับ...ของพีพีคสักหน่อย!"

เหมือนใหม่อธิบายด้วยความอับอายและกรุ่นโกรธที่เขามาเจอแต่พูดถึงเรื่องนั้นอยู่ได้ แต่เธอกว่าหมับไปเจอ 'ของเขา' อย่างไม่ได้ตั้งใจ เธอก็เสียขวัญจะตายอยู่แล้ว

"ใหม่หามือถือของใหม่ต่างหาก จริงสิ! ก่อนหน้านี้มือถือใหม่ดังไม่หยุดแม่ต้องโทรหาใหม่แน่ๆ"

"แล้วใหม่เอามือถือไว้ไหน"

"ใหม่จำไม่ได้ค่ะ ใหม่บอกแล้วไงว่าทำอะไรไม่ได้เลย"

เหมือนใหม่บอกอย่างร้อนใจและหัวเสียสุดขีด ร่างบางพยายามค้นหาโทรศัพท์มือถือสุดชีวิต ปฏิกาณจึงช่วยเธอหาจนศีรษะของทั้งสองคนเกือบจะกระแทกกัน แล้วในตอนนั้นก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นอีกครั้งเมื่อจู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดเข้ามาอย่างรุนแรงราวกับ 'จิ้งหะนรก'

"ยายใหม่!"

เสียงคันทูที่ตวาดมาจากประตูทำให้หัวใจเหมือนไหมแทบจะหยุดเต้น
วินาทีนั้นน้ำตาที่เคยสะกดกลั้นเอาไว้ไหลพรากลงมาทันที หญิงสาวรู้สึกเหมือน
มีสายฟ้าฟาดลงมากลางศีรษะก็ไม่ปาน

"แม่!!!"

เหมือนไหมตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูกเช่นเดียวกับผู้เป็นมารดาที่เหมือน
จะช็อกไปแล้วเพราะท่านไม่คิดเลยว่าลูกสาวผู้เรียบร้อยอ่อนหวานที่ท่านเฝ้า
อบรมสั่งสอนจะอยู่บนเตียงกับผู้ชายในสภาพร่างกายเกือบเปล่าเปลือยเช่นนี้
ไม่ต้องบอกท่านก็รู้ว่าเมื่อคืนมันเกิดอะไรขึ้นบนเตียงนี้บ้าง

"ยายไหม! ทำไมทำตัวแบบนี้!"

มธุรินตะโกนอย่างสุดกลัหลังจากพยายามปรับสภาพอารมณ์ให้เย็นลง
แล้ว แต่ยิ่งพยายามทำให้สงบมันก็ยิ่งกดดันจนในที่สุดท่านก็ต้องระเบิด
มันออกมา แล้วตรงเข้าไปหาลูกสาวที่นั่งตัวสั่นอยู่บนเตียง แต่จะไม่ให้ท่าน
โกรธได้อย่างไรไหวในเมื่อลูกสาวคนเล็กทำตัวไร้ยางอายเช่นนี้

ความจริงมธุรินอยากมาตามเหมือนไหมตั้งแต่เมื่อคืนแล้วเพราะอีกฝ่าย
ยังไม่กลับบ้าน แต่ 'เหมือนแพร' ลูกสาวคนโตห้ามไว้ อีกทั้งยังบอกอีกว่า
เหมือนไหมโตแล้ว ควรให้น้องได้เรียนรู้ชีวิต และเธอก็เชื่อว่าเหมือนไหม
จะดูแลตัวเองได้ หากตอนเช้าเหมือนไหมยังไม่กลับบ้านค่อยไปตามหาจะ
ดีกว่า

มธุรินอดทนรออย่างร้อนรน กระทั่งตอนเช้าท่านก็ยังไม่เห็นลูกสาว
กลับบ้าน ทว่าสิ่งที่เห็นกลับเป็นรูปถ่ายของลูกสาวกับปฎิภาณนอนกอดกัน
อยู่บนเตียงในสภาพล่อแหลมซึ่งถูกส่งมาจากเบอร์โทรศัพท์ปริศนา มธุริน
ไม่ลังเลใจที่จะบุกไปตามถึงคฤหาสน์จิราภินทร์เพราะคิดว่าทั้งสองอยู่ที่นั่น

แต่คนบ้านนั้นบอกว่าปฎิภาณยังไม่กลับ ดูจากสภาพห้องนอนในภาพ
แล้วน่าจะเป็นห้องนอนที่บริษัท จากนั้นผู้ใหญ่ของบ้านจิราภินทร์ มธุริน
และเหมือนแพรก็ยกโขยงกันมาที่นี้อย่างไม่รอช้า เพราะถ้าไม่มาก็กลัวว่า

มธุรินซึ่งกำลังใจร้อนราวกับไฟจะมาพังบริษัทของปฎิภาณจนราบเป็นหน้ากลองข้อหาที่เขาล่วงเกินเหมือนใหม่ และทุกคนแทบไม่อยากจะเชื่อว่า จะมาพบกับเหตุการณ์นี้เข้าจริงๆ

แม้จะทำใจมาล่วงหน้า แต่มธุรินก็ยังทำใจยอมรับไม่ได้อยู่ดี

"แม่ให้แกมาทำงานนะ ไม่ใช่ให้มานอนกับผู้ชายอย่างนี้!"

มธุรินยังไม่ทันได้กระซอกตัวลูกสาว ปฎิภาณก็ขยับมาขวางไว้เพราะ สงสารเหมือนใหม่และกลัวว่าท่านจะโกรธจนทำร้ายเธอทั้งๆ ที่เขาก็กังคกตะลึงและงุนงงกับสถานการณ์ในตอนนี้นี่มาก

"พอเถอะค่ะแม่ อย่าเพิ่งโอ้อวดเลยนะคะ"

เหมือนแพรรีบเข้ามาห้ามมารดาเพราะเสียงโอ้อวดของท่านทำให้พนักงานแห่มายืนดูอยู่หน้าประตูห้องแล้วซุบซิบไปต่างๆ นานา เธอสงสารน้องที่กำลังตกเป็นขี้ปากชาวบ้านจนไม่รู้ว่าจะต่อไปจะทำงานที่นี่ได้อีกหรือไม่ และเพียงแค่นี้ก็กลัวก็อับอายแทบแตกแผ่นดินหนีแล้ว

"พนักงานมามุงกันเต็มแล้วค่ะแม่ แค่นี้ก็ขายหน้าจะแย่แล้วค่ะ"

เหมือนแพรกระซิบมธุรินทำให้ท่านมองไปที่ประตูแล้วเห็นว่าพนักงานกำลังมองเข้ามาในห้องด้วยความอยากรู้อยากเห็นจริงๆ

เท่านั้นแหละ! มธุรินก็พยายามข่มอารมณ์ไว้อย่างยิ่ง แต่ดวงตาวาวโรจน์ยังมองปฎิภาณเหมือนอยากจะจับหัวเขา ส่วนเหมือนใหม่ที่กำลังหลบอยู่ด้านหลังชายหนุ่มก็ถึงกับน้ำตาไหลพราก เธออับอายจนไม่อยากจะโผล่หน้าออกไปพบเจอผู้คน เพราะรู้ว่าจะต้องถูกนินทาจนไม่มีขึ้นดีเป็นแน่

ส่วนปฎิภาณเองก็เริ่มจะตระหนักแล้วว่าหลังจากนี้...เรื่องคงไม่จบง่ายๆ ลำพังตัวเขาเองคงไม่ไหวเพราะเขาเป็นผู้ชาย อีกทั้งยังเคยรับมือกับเสียงซุบซิบนินทามาจนเคยชินแล้ว แต่เหมือนใหม่เป็นผู้หญิง เธอจะเสียหายมากกว่าเขา แล้วไหนจะต้องถูกมารดาต่อว่าอย่างหนักอีก

"ผมว่าเราค่อยๆ พุดค่อยๆ จากันดีกว่านะคะ" ประวัณวิทย์ออกโรง

เจรจาบ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้สอบถามความเป็นมาสักที อีกฝ่ายได้ฟังจึงพยายามรวบรวมสติแล้วปรับอารมณ์ให้เย็นลง

"ค่ะ ฉันคิดว่าพวกเราคงต้องคุยเรื่องนี้กันอีกยาวแน่"

มธุรินบอกอย่างพยายามระงับความโกรธไว้ก่อนจะมองหน้าเหมือนไหม และปฏิภาณด้วยสายตาเอาเรื่อง ในฐานะคนเป็นแม่...ท่านจะไม่ยอมให้ลูกสาวเสียหายหรือถูกใครครหานินทาแน่

ปฏิภาณทำอะไรกับลูกสาวของท่านไว้ก็ต้องรับผิดชอบ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623709.html>